Akbaba

«Amerika'dan, buğdaydan sonra mısır da aldık.» -Gazeteler-

Bereketli toprak!

ÇAF

Evinizde ve İşyerinizde
5 davetliden 500 davetliye kadar
her çeşit ziyafet için
KONYALI
daima hizmetinizdedir.

AK. 87

AKBABA
Matbaası

En yeni harfler
En iyi Avrupa Mürekkebi
En titiz baskı
ile daima emrinizdedir.

Ak. 88

Yusuf Ziya Ortaç'ın bütün şiirleri

BİNNAZ
Bu kitaba Ortaç'ın Binnaz isimli 3 perdelik manzum trajedisi de ilâve edilmiştir.

Fiatı 5 Lira

Umum satış yeri: AKBABA Yayınevi
Divanyolu, Klodfarer Cad. No. 8 - 10 - İstanbul

Ödemeli gönderilir.

Ak 89

5 Gömleğe bedel GÖMLEK

Fully Fashioned
ERKEK GÖMLEKLERİ

KAZOVA Fully Fashioned gömlekleriyle...
iş yerlerinde Kravat tarihe karışıyor.

Moda renkleri, zarif işlemeleriyle tatilde ve iş yerlerinde en Pratik ideal gömleklerdir

o/o 100 YÜN ve ORLON
Fully Fashioned gömlek

- solmaz
- buruşmaz
- eskimez
- EN AZ 5 GÖMLEĞE BEDELDİR

Her mevsimde
Kazova
giyimde zerafet yaratır.

Mamullerimizi: KAZOVA mağazalarından ve Büyük tuhafiyecilerden ısrarla arayınız

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 — Sayı : 91
25 Nisan 1963
YIL : 41

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Küçük şeyler!

SAHNE adamları bilirler: Rolün küçüğü olmaz. Bir apartman kapıcısı, bir uşak, bakarsınız üç beş kelimelik konuşmasiyle, koca bir piyesten hatırda kalan tek adam olur...

Şair Hüseyin Suat'ın nice büyük manzumelerinden tek mısra, bugün kimsenin ezberinde yoktur. Ama Ahmet Hâşim'in küçücük bir şiiri, dilimizden düşmez.

İstanbul'un, küçük mimar elinden çıkmış nice büyük camilerini tanımayız bile.. Ama, Şemsipaşa kıyısındaki Sinan'ın mavi bir kadife mahfazaya gömülmüş mücevher kadar güzel küçücük camiini hangi gönül unutabilir ki?..

Sağlık işleri, Bayındırlık işleri, Millî Eğitim işleri, Ulaştırma işleri, şehir işleri, bütün işler, bütün işlerimiz böyledir: İşin küçüğü olmaz.

İstanbul'un böyle el değmemiş küçük işleri vardır. Gözleri daima milyonlar isteyen büyük işlere saplanmış belediyecilerimiz, nedense bu küçük işlere işaret parmaklarının ucuyla dokunmayı bile çok görürler...

Ana caddeler üstünde, bakarsınız, taşra otobüslerinin hantal leşleri yığılmış bir arsa.. Taş, toprak, moloz.. Bir yanda, başını kutusuna dayamış kundura boyacıları horluyor, bir yanda okul kaçkını mahalle oğlanları top peşinde...

Size bir örnek vereyim: Adalet Sarayı böyle bir boşluğun arkasına gömülüdür.

Şimdi, İstanbul Belediyesi, hükûmetten milyonlar koparmanın hayali peşinde koşarken, biraz kanatlarını kısıp yeryüzüne inse, biraz Divanyolu'nun kaldırımlarına bassa, biraz bu ucuz çirkinliği görse olmaz mı?..

Burayı, beş on kazma kürekle düzlemek, burayı, kendi bahçıvanlariyle bir yeşil meydan yapmak ve Adalet'i bir süprüntülükten çıkarmak, sadece istek işidir, para işi değil!

Bu yol, Sultanahmet'e giden bir caddedir: Bu caddenin ucunda At Meydanı var. Bu meydanda da iki Dikilitaş turistleri çeker: Biri, Milâttan 1547 yıl önce, Firavun Üçüncü Tutmozis'in Mısır'da, Helyopolis şehrinde yükselttiği, gövdesi yekpare somaki zafer anıtıdır. Öbürü de Yedinci Konstantin'in diktirdiği Örmetaş...

Sultanahmet Camii de bu meydanda.. Ayasofya da bu meydanın alt ucunda.. Topkapı Müzesine de bu yoldan gidilir...

Bu bedava çabayı göstermek için, daha kaç yıl ve hangi eşref saati bekliyeceğiz acaba?..

Yine aynı cadde üstünde, tek kolunu Tanrı'ya uzatmış yalvaran bir cami var: Firuzağa Camii... Yanında bir de yosun bağlamış mermer mezar... Sonra, taş, moloz, kümes yıkıntısına benzer bir şey...

İnsaf be!.. Ceketimin iç cebinden günlük cüzdanımı çıkarsam, bu zarif mâbedin çevresini bir bahçe yaparım... Koca Vakıflar İdaresinin mi gücü yetmiyor buna?..

İstanbul'un küçük işleri üstüne gönlümüz eğilmelidir. Usta bir terzi eli, dümdüz bir kadın esvabına, bir fiyong, bir çiçek, bir büzgü iliştirir.. Bir de bakarsınız, o büyülü parmakların dokunmasiyle o ucuz esvap bir saltanat oluvermiş!

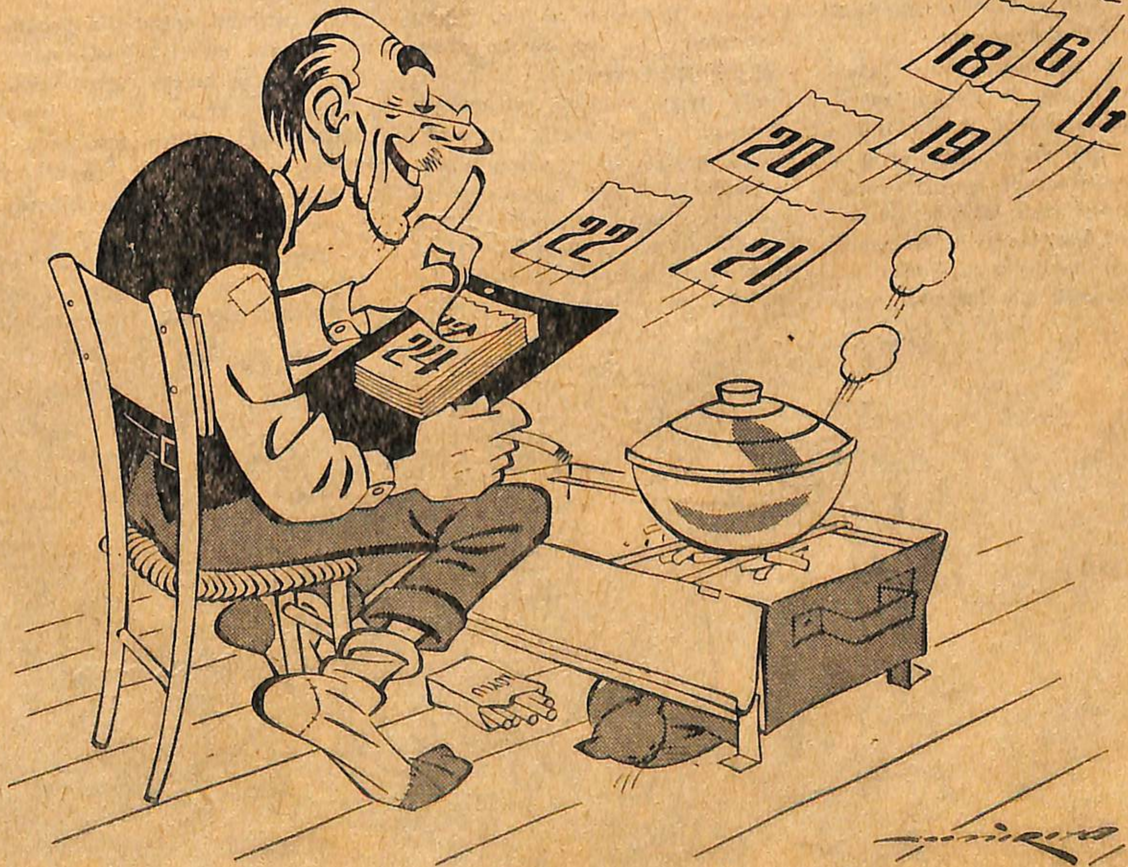
Bizim İstanbul'umuz da böyledir. Yüzünü bir sabunlayıverseniz, saçlarını bir tarayıverseniz, hele sırtına, Fransız ipeğinden değil, Nazilli basmasından bir entari giydiriverseniz, hemen değişir. Hayretle, hayranlıkla karşısında durur:

— Aaaa, dersiniz, sen ne güzelmişsin ayol!..

Ah bir küçük işe alışabilsek, bir küçük işe tenezzül edebilsek... Değil mi dostum Necdet Uğur?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

1964 te memur maaşlarının artma ihtimali var. (Gazeteler)

Memur — Artacak, artmıyacak... Artacak, artmıyacak... Arta...

Vicdan Makinası

Adnan Veli

GENEL Merkez, son yolladığı tâmimde «Artık bu böyle devam edemez. Partiye pamuk ipliği ile bağlı olanların, candan bağlı olanlardan mutlaka ayırd edilmesi ve dâvamıza samimiyetle inanmış kimselerin partide alıkonulması, öbürlerinin parti dışı bırakılması gereklidir» denmişti. O bakımdan, teşkilâtta bir ayıklama yapılması için hazırlığa geçilmişti. Gelgelelim, bu ayıklamada en küçük bir haksızlığa yer vermemek ve bazı samimî partilileri mağdur etmemek için, özel bir usûl bulunmuştu.

Hiç kimsenin itirazına yer vermiyecek olan bu usûle göre, herkes kendisi hakkındaki kararı tevekkülle karşılayacaktı.

Avrupalıların Kissometre dedikleri, öpücüğün derecesini ölçmiye yarıyan bir âlet Genel Merkez tarafından getirtilmiş, illerde ve ilçelerde dolaştırılmaya başlanmıştı. Bu âletin iki kablosu, bir de alıcı hunisi vardı. Kablolar, partililerin el bileklerine bağlanıyor, alıcı huni de tam kalbin üstüne yerleştiriliyordu. Bu vaziyette partili, parti büyüklerinden birinin elini, ya da ayağını öperken, âlet çalıştırılmaya başlanıyor, kutu üstünde bulunan derecenin ibresi de, öpüşün kuvvetini rakamla gösteriyordu. İbre 55 i gösterdiği zaman, öpüş tam sayılıyordu. 55 ten aşağısı sadakat noksanlığını gösteriyordu. 55 ten yukarı... ıla, partilinin imanlı, samimî kişi olduğuna delil tutuluyordu.

Sadakat âleti, günlerdenberi bütün ilçeleri dolaşarak görev yapmış, sıra Çınarlar köyüne gelmişti. Parti Genel Başkanı Gümüşbaba da âletle beraber dolaşıyordu.

Çınarlar köyündeki büyük çınarın dibinde, saat 14 te tekmil partililer toplanmışlardı. Ağacın dibine bir masa konmuş, masanın etrafına da ilçe idare kurulu üyeleri sıralanmışlardı. Ortadaki iskemle Gümüşbaba için hazırlanmıştı. Kalabalık dakikadan dakikaya artıyordu. Töreni seyretmek için kadınlar, çoluk çocuk toplanmıştı. Biraz sonra İl Başkanının cipi uzaktan göründü. İlçe Başkanı İsmail Salkımcı, yüksek sesle bağırdı:

— Dikkat argadaşlar!.. Genel Başganımız geliyor.. Şapkalarınızı başınızdan alın..

Partililer kasketlerini çıkardılar. Cip, köyün yamru yumru yollarında sallana sallana çınarın dibine kadar geldi. Köylüler, arabayı alkışlamıya başlamışlardı. Kapı açıldı. Önce İl Başkanı aşağıya atladı. Sonra gülümser yüzüyle Gümüşbaba göründü. Ayağını yere koyunca etrafına bakındı:

— Merhaba kardeşlerim, diye seslendi.

— Sağooooo!!..

İlçe İdare Kurulu üyeleri de cipin etrafına toplandılar. Gümüşbaba her birinin elini ayrı ayrı sıktı, masaya doğru ilerliyerek kendisine gösterilen iskemleye oturdu. Cipten inen parti mikrofoncusu da, elindeki âleti masanın üzerine koyduktan sonra kablolarını açmıya başladı.

İlçe İdare Kurulu üyeleri, ellerini teker teker kalplerinin üstüne bastırarak Gümüşbaba'ya tekrar, hoş geldin, dediler. Kalabalık yavaş yavaş masaya doğru sokulmıya başladı. İlçe Başkanı Gümüşbaba'ya bir 'ay söyledikten sonra Partililere döndü:

— Sevgili argadaşlar, dedi. Biliyorsunuz ki partimiz son zamanlarda böyük sıkıntıların içine düşerek zor duruma düşmüştür. Bunun da sebebi içerimize garışan bazı samimiyetsiz kimselerin partimizi subutaş yapmasıdır. Artık bunları aramızdan ayıklamanın zamanı gelmiş durumdadır. Bu işde darılıp gücenmek olmasın argadaşlar.. Biz, bize candan bağlı olanlarla çalışmak ve demokrâsiyi yüsketmek istiyoruz.

O bunları söylerken, partinin mikrofoncusu da, âleti masaya yerleştirdikten sonra, eğilip, Genel Başkan Gümüşbaba'nın sağ ayağına yeşil bir çuha sarmıya başladı. İlçe Başkanı devam etti:

— Demokrasi bizim gıdamızdır argadaşlar.. Demokrâsiyi biz yiyeceğiz.. Yaniya başını yiyeceğiz deyi ağnamayın.. Gıdasız yaşanmaz.. İşte bu sebebinen Genel Başganımızın huzurunda imtiham olcez hepimiz... Argadaşlar.. Burada viçtan makinası var.. Bu viçtan makinası heç şaşmaz. Kimin yüreğinde ne varsa hepisini meydana çıkarır.. Şincik baştan başlıyalım. Bu yana sokul Sefer.. Sen her zaman partim için ölürüm dirdin.. Senin bu lâfının metrosunu ölçecez şincik.. Yalanı, doğrusu burda meydana çıkar.. Uzat iki elini, mihendis bey tellerini bağlasın..

Sefer ellerini uztatı. Mikrofoncu kabloları sardı bileğine.. Huniyi de göğsünün üstüne bastırdı. İlçe Başkanı, Gümüşbaba'nın ayağını gösterdi:

— Öp şincik Genel Başganımızın ayağını.. Ağzını bastıraraktan öp!..

Sefer, göğsünde huni, yere yattığı zaman, herkesin bakışları da, kutunun üstündeki saate çevrilmişti. İbre yavaş yavaş oynamıya, rakamlar üzerinde ilerlemiye başladı. 30, 35... 40... 45... 50... 52... 54... 57... 59... 62... 64... 64... 64...

55 i aştıktan sonra, Gümüşbaba'nın da yüzü gülmiye başlamıştı.

Sefer nefes nefese yattığı yerden kalktı. Etraftakiler sadık partiliyi alkışlıyorlardı. Mikrofoncu, Sefer'in bileklerindeki kabloyu çözerken, İlçe Başkanı, güvendiği partililerden Tosun Kemal'i çağırdı:

— Sen sokul bakalım benim Tosunum.. Bizim partinin en birinci direklerindendir bu.. Demokrâsinin heykeli diriz biz buna... Hadi a. ...anım...

Tosun Kemal bileklerini uzattı. Kablolar bağlandıktan sonra huniyi de göğsüne dayadı. Gümüşbaba'nın ayağının dibine uzanıp yeşil çuhayı öpmiye başladı. İlçe Başkanı da onu teşci ediyordu:

— Ben bu seferki seçimde meppus oluncek, benim yerime de sen geççen... Melmeketi anca böyle yüksetiriz.

Gözler tekrar âletin ibresine çevrildi.. 15... 18... 20... 21... 22... 22...

İlçe Başkanı şaşırmıştı:

— Len nedir bu be Kemal?.. Daya azcık ağzını.. Bastır eyicene..

Kemal Gümüşbaba'nın ayağına iki eliyle sarılmıştı. Ama bir türlü 22 den yukarıya çıkmıyordu ibre..

İlçe Başkanı:

— Huniyi düzet biraz, dedi.. Hah tamam.. Şincik yakala Babanın ayağını.. Sıkıcana öp..

Kemal onun dediği gibi yaptı. 15... 18... 20... 21... 22... 22......

İbre bir türlü 22 den yukarıya çıkmıyordu. Gümüşbaba:

— Eh ne yapalım?.. Onun da sadakati o kadarmış.. dedi.

İlçe Başkanı müthiş içerlemişti bu hale.. Kaşları çatıldı:

— Vay soysuz vaaaay!.. dedi Biz de seni bizim gibi sağlam adam sanırdık.. Viçtan imtihamından 22 numara aldı deyyus.. Len sen yoğsam 27 Mayısçı mısın?..

— Vallaha değel dayı.. Ben yürekten demirgıratım.. Makine bozuk mu ki acep?..

Mikrofoncu atıldı:

— Biz buraya gelinceye kadar binlerce kişiyi ölçtük.. Makinamda hiç bir arıza yoktur..

İlçe Başkanı ekledi:

— Makinada ne deyi bozukluk olsun?.. Bozukluk senin viçtanında len.. Sen şöyle ayrıl bu yana.. Senin işini sonra gonuşcez.. Sen gel bakalım Müslüm.. Sen de bu işde çürük çıkarsan heç gözüme görükme..

Müslüm, kabloları bileğine, huniyi de göğsüne taktıktan sonra Gümüşbaba'nın ayağına sarıldı. 45... 55... 70... 80... 90... 95... 96... 96......

İlçe Başkanı kahkahayı bastı:

— Yaşşa be aslan parçası... Partili olunca böylesi olmalı.. Böyüklerine tam doksan altı metro sevgiyle bağlı.. Sen de bu işde meppusluğu sağlama bağladın, zeybeklerin zeybeği...

Gümüşbaba da memnundu:

— İşte bize, böyle idealist arkadaşlar lâzım, dedi.

İlçe Başkanı da gururlanmıştı:

— Sayın Genel Başganım, dedi, bak sana daha ne aslanlar çıkaracağım buradan.. Gel oğlum Tevfik.. Sen de imtihama gir.. Haydi dayan..

Tevfik Gümüşbaba'nın ayağını sıkıcana kavrayıp dudaklarına götürdü. 22... 24... 26... 27... 28... 28... 28...

İlçe Başkanının suratı asıldı:

— Vay rezil vay.. Partimiz için ölürüm dirdin sen haaa?.. Senin içerin temelli kofmuş len...

— Yapmayın yahu, gören de sizi milletvekili sanacak!..

— Dayı ben sıkıcana bastırıyom...

— O guvvet senin viçtanından gelmeyincek, makina ne yapsın bu işe?..

— Vallaha içerim temiz...

— Ah köpoğlu köpekler ah!.. Tam bunlar Sivriada'lık adamlar... Heç birine acımamalı bunların.. Ne eyi oldu şu makina işi... Her keşin içini okuyor.. Sen de ayrıl bakalım Tosun Kemal'in yanına...

Tevfik üzgündü, ister istemez o tarafa geçti. Ondan sonra Sarı Veli Gümüşbaba'nın ayağına yapıştı, 24 de kaldı. Daha sonra Hamza Yılancık 33 de, Kelebek Osman 40 da, Kel Mesut 16 da, Yağız Recep 50 de, Toraman Şaban 42 de, Keltoş Niyazi 30 da, Bismillâhsız Apti 14 de kaldılar.. İlçe Başkanı, öfkesinden küplere biniyordu. O kadar insan içinde ancak üç tanesi 55 i aşmıştı. Bunlardan biri Deli Zekiye idi.. Vicdan imtihanını kazanamıyanlardan Tosun Kemal dayanamadı:

— Dayı, dedi.. Bir de senin viçtanının metrosunu ölçsek, ne dirsin?..

— Bizim gorkumuz yok öyle şeylerden.. Getirin huniyi burya...

Ellerini mikrofoncuya uzattı. Huniyi de göğsüne aldıktan sonra Gümüşbaba'nın ayaklarının dibine uzandı. Yeşil çuhayı, emer gibi öpmiye başladı. Saatın ibresi kımıldadı. 20... 28... 32... 35... 36... 37... 37... 37...

Kırka bile varmamıştı. Etrafta gülüşmeler başladı. Tosun Kemal...

— Nasılmış dayı?.. dedi. Hep gusuru bize buluyon...

İlçe Başkanı Gümüşbaba'nın parmaklarını yiyecek gibi öpüyor, ama 37 den yukarı çıkaramıyordu. Tevfik söze karıştı:

— Dayı, dedi, zorlama gendini... Viçtanın 37 metroymiş, daha fazlasına çıkmayor...

İlçe Başkanı yerinden kalktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Hem partililere, hem de Genel Başkana karşı küçük düştüğü için son derece mahçuptu. Ama hiç istifini bozmadan konuştu:

— Sevgili argadaşlarım.. Bu işde bir yağnışlık var besbelli... Sizin de hakkınızı yimek istemem.. Viçtan makinasının işlemesi tamamdır da, başka bi yağnışlık var.. Ben bunu şincik kevşettim. Yeşil gumaşın bağlandığı yer yağnış... Esas başga yere bağlancağiken, ayağa bağlanmış. Şincik başlarınızı azcık öte yana dönderin de, yeşil gumaşın yerini deniştirip esas bağlanacak yerine bağlıyalım... Siz o zaman bendeki öpmeyi görün.. Eğerki viçtanımın metrosu yüz metroya varmazsa, ben de kendimi intihar iderim. Haydi dönderin başlarınızı öte yana... İmtiham yeniden başlıyor argadaşlar... Bu parti yıkılmaz... Herkeş bunu gendi gafasına goymalıdır... Yalnız ki, öpülecek yeri eyi bulmalıdır... İşte o gader...

Adnan VELİ

Sosyal adalet

AKBABA RADYOSU

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 27 metre kısa dalgadan İstanbul, yine 27 metre uzun dalgadan Ankara Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Size bu hafta A.P. ses yıldızları topluluğundan iki solist ve C.H.P. gençler korosundan coşkun bir müzik ekibini sunacağız. Günün ilk solisti Sakarya (A.P.) milletvekili Nuri Bayar, lider Gümüşpala'ya adadığı bir türküyle programı açıyor:

Gümüşpalam, ne gezersin ortada,
Yok mudur makamın, güllerin hani?
Küskün müsün selâm verdim, almadın,
Af bülbülü olmuş dillerin hani?

Parti bahçesini açamaz mısın?
Açıp da kenara kaçamaz mısın?
Âzad eyleseler uçamaz mısın?
Kırık mı kanadın, kolların hani?

Pek fazla tuzlandı ocakta aşın,
Müfritler elinde belâlı başın,
Şinasi Osmaydı kapı yoldaşın,
Nerde kapın, bacan, yolların hani?

Bir partide dokuz horoz öter mi?
Kara yerde mor menevşe biter mi?
Gümüş pala, tahta kında yatar mı?
Felek mi budadı, dalların hani?

Bir Lider canına böyle kıyar mı?
Yorgun başı kayalara koyar mı?
Uzun yola eyersiz at uyar mı?
Dizgini bırakmış ellerin hani?

Nuri Bayar der ki: Ham kavun yenmez!
Herkese her zaman eyvallah denmez!
Bazı ateş var ki neylesen sönmez,
Ateşler söndüren hallerin hani?..

Şimdi de C.H.P. gençler korosu, eski ve ünlü bakanlarımızdan Nihad Su için yakılmış bir koşma okuyacak:

İsmini bilmezdik fakat tanırdık,
Ne güzel bir alkış tutuşu vardı!
Kürsüye çıkardı bazı zamanlar,
Meri keklik gibi ötüşü vardı!

Ruhunda bir köşe var ki âsiydi,
Herkesi güldüren bu edasiydi,
Paşa babamızın aşinasiydi,
Ne de yükseklerden atışı vardı!

Şimdi arabasız, koltuksuz kalmış,
Dudakları kavruk, pek susuz kalmış,
Gözleri yorulmuş, uykusuz kalmış,
Oysa ki ne rahat yatışı vardı!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular, bu haftanın son sanatkârı A.P. sahnesinden çekilen Sakarya Senatörü Kâzım Yurdakul!..

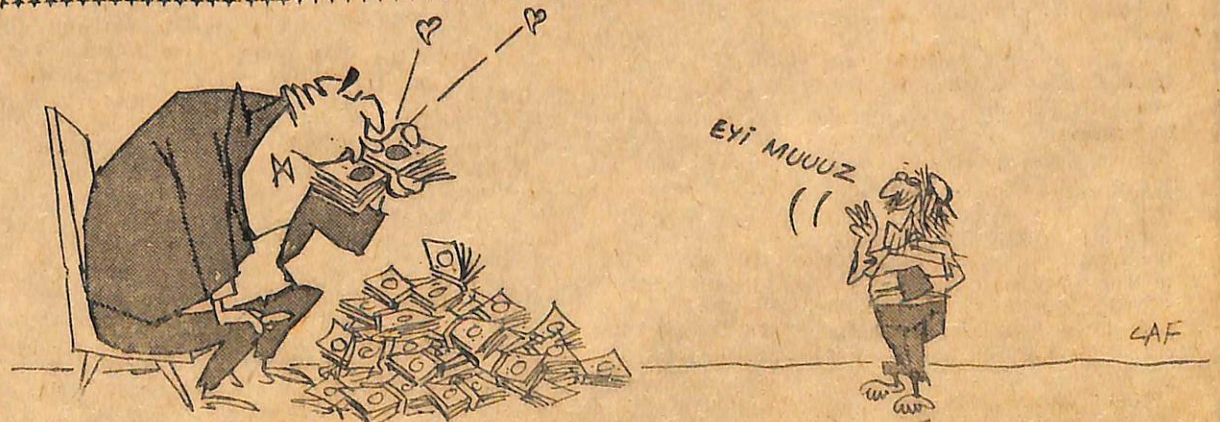
Perde arkasından sazlarıyla kendisine refakat eden kalabalık bir saz ekibinin refakatinde Kâzım Yurdakul'dan bir Orta Anadolu havası dinliyeceksiniz:

Çekildim ben artık köhne tekneden,
O tekneye kaptan olan düşünsün!
Müfrit simidini boynuna takıp,
Derin deryalara dalan düşünsün!

Ne can yeleği var, ne de bir sandal,
Bütün ümitleri kırdılar dal dal,
Herkesin elinde ayrı bir kaval,
Aynı nakaratı çalan düşünsün!

Yurdakul, uzatma artık sözünü,
Sen de çektin o partinin nazını,
Kurtar hovardadan rejim kızını,
Sana ne, geriye kalan düşünsün!

Sevgili dinleyiciler, bu haftaki programımız da burada bitiyor. Gelecek hafta tekrar buluşmak umuduyla hoşça kalınız!..

YAZISIZ

Ankara Mektubu

Kan dâvası!

Bilmem Tayfur Sökmeni tanır mısınız?.. Eski Hatay Reisicumhuru. Son derece efendi bir insandır. Efendilikten değiştirmez, artık yokuşları çıkmağa nefessiz Cadillac'ını... Efendilikten değiştirmez o yokuşların dikine dikine giden dik huylu emektar şoförünü... Tayfur Sökmen, Hatayın çok ünlü bir ailesine mensuptur: Mursaloğulları ailesine... Bu dallı budaklı aile şimdi barışık, Tayfur Sökmen'in gençliğinde değilmiş. İkiye bölünmüşmüş o zaman!.. Bu ikilik bir asırdanberi süregeliyormuş!.. Zarifmiş menşei bu bölüşüklüğün, bir aşk hikâyesine dayanıyormuş. Aileden bir genç, bir akraba kızını sever. Kızı kendisine vermek istemezler. Kestirmeden gider, kaçırır. Ailenin bir dalı kendisini tutar, bir dalı tutmaz ve dallar birbirine girişir... O günden beri A dalı gelir B dalının zahiresini yakar bilmem hangi çiftlikte. İki gün sonra B dalı, karşı taarruza geçer, A'nın zahiresini yakar... Birbirleriyle selâmlaşmazlar, birbirlerini görmemezlikten gelirler ve aşk gibi güzel bir histen doğan bu hâl, bir asırdan fazla sürer ve aile birbiriyle boğuşmasına devam eder!..

Tayfur Sökmen genç bir adammış o zamanlar... Mursaloğlu ailesi boğuşa dursun, Hatay, Hataylık'tan çıkacak o sıralarda... Bir gün paytonla gezerken, (arabacısının adı da bir operet ismi: Dimitri) ailenin hasım kısmının iki üyesinin paytonuna rastlar. «Dur» der Dimitri'ye. Arabada ayağa kalkarak ceketini açar, silâhsız olduğunu göstermek için... Sonra öbür paytona atlar:

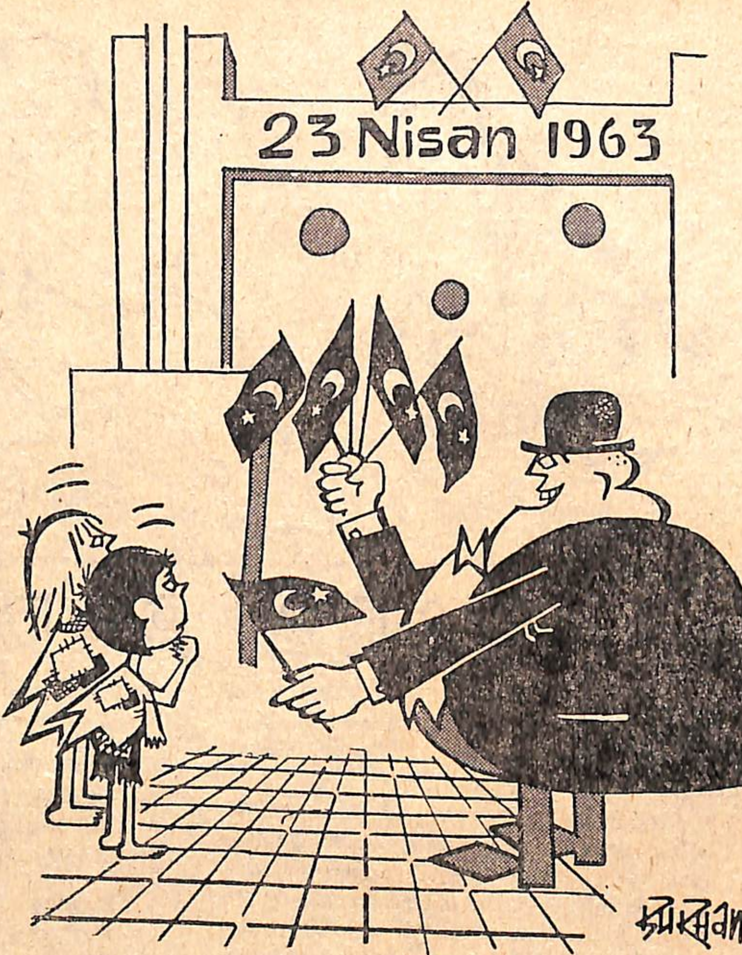
— «Merhaba Ahmed bey, merhaba Hüseyin bey» diye hitabeder, gelenecekce küskün akrabalarına. Onlar da merhabasına cevap vermeğe mecbur olurlar. Tayfur Sökmen, bu asırlık dargınlığın felâketini anlatır onlara. Arabacı Dimitri'ye varıncaya kadar herkes ağlaşır ve kudretli Mursaloğlu ailesinin dalları sarmaş dolaş olur... Ve bugün Hatay bizimdir...

Ben biliyorum, eski Reisicumhur Tayfur Sökmen'in bu hikâyeyi neden anlattığını. Politik liderlerin de kendisinin gençliğinde yaptığını yapmalarını istiyor, memleket bu huzursuzluktan kurtulsun diye...

Yalnız... Yalnız.. Sayın Tayfur Sökmen, o jesti yaptığınız zaman, siz gencecıktiniz... Siz yalındınız, kılıçlar gibi... Siz samimiydiniz...

Sonraaa, bir aşk hikâyesinden fışkıran kin alevi bir asır sürerse, bu memlekette bir kin hikâyesinden fışkıran bir kin nice zaman sürer ki?..

Onun için, birbirimizin zahiresini daha uzun zaman yakıp duracağız, yazık, yazık, yazık ki!

— Alın bakalım çocuklar, siz de bayram yapın!

Zındık!..

Ufak kara gözleri burgu gibi deliyordu insanın tenini. El kadar bir adamdı. Adana milletvekiliydi. Adı Gecioğluydu. Dudaklarını keyiften şapırdatarak ayran bardağını «dikmeğe» hazırlanıyordu. Tam ağzına götüreceği anda bir el durdurdu:

— «Dostum Gecioğlu, köylerde ayran içerken, bunun bütün bir seremonisi vardı. Böyle içmiyordun ayranı»...

El gene bir Adana milletvekilinin eliydi: Yakışıklı genç, ak saçlı genç Melih Küçüktepepınar'ın! Gecioğlu, burgun burgu bakışıyla Melih Küçüktepepınar'ın saçını başını, cüssesini tartı, herhalde cehennem alevinde kaç dakkada kebap olacağını kestirmek için... Sonra soludu:

— «Zındıksın, zındık»!..

Melih Küçüktepepınar gülerek anlattı:

— «Evvelâ bir eliyle bardağı alırken, öbür elini kalbine götürür ve ikram edene Allah razı olsun der. Sonra gene serbest elini başının üstüne koyar ve bardağı diker. Sonra kocca bir elhamdülillâh çeker. Kendisine Ankara'da böyle içmediğini hatırlattığım zaman, bana kızdı, kabul etmedi. Onun için bu fırsatı bekliyordum, kendisini yakaladım.»

Gecioğlu, bir hâkim edasıyla Melih Kemal'in saçını, başını, cüssesini tekrar tartıyordu. Herhalde cehennem ateşinde kaç dakkada kebâp olacağını hesaplıyordu, ve gene içini çekiyordu yay yay:

— «Zındıksın, zındık!..»

Melih Kemal dostum, zındıksın zındık! Hem de bu nevi ayran içmelerle Gecioğlu'nun, Adananın tam merkezinde, yani aydınların kaynaştığı yerde, hepinizden fazla oy aldığını unutacak kadar gafil bir zındık!..

Nimet ARZIK

Romanlarımız

İzmir'den:

«Bir genç okuyucunuzum. Akbaba'yı üç aydır alıyorum. Çok beğeniyorum derginizi. Zekâ var, espri var, emek var sahifelerinizde... Yalnız romanlarınızdan şikâyetçiyim: (Beş genç kız) başlıyalı bir buçuk yılı geçmiş. (Pembe Maşlahlı kız) da ona yakın... Çizgi romanlarınız da öyle: Ben Akbaba okuyucusu olduğum zaman (Bir çalgıcının seyahati) kırk altıncı tefrikadaydı. (Komiser Osman) da onbeşinci.

Başlarına yetişemediğim için bu dört sahife şimdi benim için yok... Ne dersiniz?» **C. Teker**

Cevabımız:

Sayın Teker bu şikâyette hem haklıdır, hem de yalnız değildir.

Eskiden Akbaba'nın oturmuş bir okuyucusu vardı. Eksilmezdi ama, artmazdı da... İki yıldır, bu okuyucu kadrosunda hızlı bir gelişme var: her hafta eski dostlar arasına yeni dostlar geliyor.

Şimdi, bu yeni duruma göre yeni bir plân lâzım. Bunu düşündük ve düzenledik:

1 — Komiser Osman, beş, altı sayı sonra bitecektir. Bir çalgıcının seyahati de pek fazla sürmiyecektir.

2 — Penbe Maşlahlı kız, artık bitti sayılır.

3 — Beş genç kız, bunların en uzunu: daha on beş sayı kadar sahifelerimizi dolduracak...

Şimdi, aldığımız karar şudur: Bundan sonra en çok otuz, otuz beş sayı sürecek kısa roman lar koyacağız.

Elimizde, Orhan Kemal'in pek tatlı, pek hoş, bahar havası gibi bir romanı var. Adı: Filiz... Bu roman, göz karariyle 30 sayıda bitecektir.

Sonra, Sermet Muhtar'ın, yine eski günleri canlandıran bir şaheseri var: Kıvırcık paşa... Bu, kararımızın ölçüsünü biraz aşıyor, elli sayı sürecektir.

Bir de eşsiz mizahçımız Aziz Nesin, ancak dört, beş haftalık uzun hikâyeler hazırlıyor...

İşte, devam eden romanlarımız bitince, yeni bir programla bunları sunmaya başlıyacağız.

Ayrıca bir düşüncemiz daha var: İki çizgi, iki yazı romanı çok buluyoruz, bunları birer taneye indirmek ve boş kalacak iki sahifeye, yeni mizah çeşitleri koymak...

Meselâ, yaz geliyor. Bir sahife, karikatürlerle süslü «Plâjlardan haberler» hoşunuza gider mi?..

Okurlarımızın arzularını öğrenmek ister, ilgililerini rica ederiz.

Üç imza

Ankara'dan üç imzalı bir mektup aldık: Şefik Ersin, Ahmet Tamol, Turgut Engin... Üçü de Akbaba okuyucusu, üçü de genç, üçü de aydın.

Diyorlar ki: «Akbabanın ilk kolleksiyonları ta eski harfler zamanında başlamış.. Kırk bir yılın yığdığı bu ciltlerin içinde neler var, bizim kuşak bilmiyor. Bunlardan seçeceğiniz parçaları, eğer dilleri biraz eskimişse rötuş ederek, bize her hafta bir sahife verirseniz nasıl olur?»

Cevabımız:

Nasıl olacak genç, aydın dostlarımız, elbet pek iyi olur. Buna, gelecek hafta bir kurban bayramı yazısiyle başlıyacağız.

Eğer hazırlıyacağımız bu «Eski Defterlerden» sahifesini okuyucularımız beğenirlerse, onların teşekkürleri bize değil, sizleredir... Saygılarımızla.

Ünlü Karikatürcüler :

Bedri koraman'la konuştuk

Bu haftadan itibaren ünlü karikatürcülerimizi de tanıtmağa başlıyoruz. Böylece okuyucularımız, ozanlarımızın yanısıra karikatür sanatçıları ile de neşeli dakikalar geçireceklerdir.

Bedri'yi bir gece kulübünde yakaladığımız zaman en ciddi pozundaydı. Saat sabaha karşı dörtbuçuktu. Bir röportaj için bundan uygun saat olamazdı. Müsaade rica edip yanına oturdum. «Hadi sor bakalım. Yalnız ne soracaksan kısa kes, kahvaltıya yetişeceğim.» dedi. Ismarladığı içkiyi yudumladıktan ve sigaramdan iki nefes çektikten sonra, sormağa başladım:

— Karikatür merakı sizde ne zaman ve nasıl başladı?

— Küçük yaşımdan beri yakışıklı olduğum için sık sık aynaya bakardım. Aynada kendimi olduğumdan güzel görmem, başkalarını olduklarından çirkin görmeme sebep olurdu. Yani bana kıyasla herkes bir karikatür insandı. Anlarsın ya?

— Güzellik nedir sizce?

— Çirkinliğin aksidir.

— Karikatür güldürmeli mi? Düşündürmeli mi?

— Birinci ravundun ilk saniyelerinde nakavt etmeli.

— Boksa meraklısınız galiba?

— Yanımda güzel bir kadın olursa!..

— Hiç âşık oldunuz mu?

— Kaç defa olayım dedim, olamadım. Kadınlar bana o kadar çok âşık oluyorlar ki! Benim olmama fırsat kalmıyor.

— Aşk nedir sizce?

— Valla çok ayıp oluyor ama, henüz öğrenemedim!

— Peki, biraz da Cici-Can'la Huriye'den bahsedelim. Nasıllar, ne zaman evlenecekler, şimdi ne yapıyorlar?

— İyidirler, ellerinizden öperler. Evlenmeseler daha iyi değil mi canım? Gül gibi geçinip gidiyorlar... Şimdi nerdeler biliyor musunuz? Nerden bileceksiniz, söyliyeyim. Benim de bilmediğim bir yerdeler.

— Cici-Can filminde siz de rol alacakmışsınız, öyle mi?

— Evet, alacağım...

— Pekiy, şimdiye kadar hiç rol aldınız mı?..

— Rolden başka birşey aldığım yok ki...

— Hiç bilmiyordum... Ne rolleri meselâ?..

— Karikatürist rolü... Âşık rolü... Sarhoş rolü... Hovarda rolü... Allah kısmet ederse koca rolü, baba rolü,... Gelecek seçimlerde belki de aday rolü!..

— Ünlü olmak hoşunuza gidiyor mu?..

— Ooooo, unlu şeylere bayılırım... Hele Hanımgöbeğine!

— Ya vezirparmağına?..

— Saltanat devrine yetişemediğim için onu hiç yemedim!

— Karikatür dışında başka meraklarınız nelerdir?

— Müzik... Radyo dinlerim... Kendim de fevkalâde ıslık, kusursuz klakson çalarım!.. Arasıra sevinirim, eteklerim zil çalar!

— Teşekkür ederim Koraman... Akbaba okuyucularına başka bir diyeceğin var mı?..

— Fotoğrafıma bakıp damatlığa lâyik gören büyüklerin ellerinden, beğenen zevk sahibi güzellerin gözlerinden öperim...

Dormende : Altın Yumruk

Joe yumruğu çaktı. «Çukulata Yumruk» sendeledi, fakat düşmedi. Arkasından bir kroşe, bir aparküt, bir sağ, bir kol... Seyirciler bağırıyor: «Ye onu Joe, ye onu!», «Vur, kır, apandisitini al, hastanelik et, dağıt çenesini, gözünü patlat gözünü...» Bu arada Joe, punduna getirip bir direk çıktı. «Çukulata Yumruk» iki seksen uzandı. Hakem sayıyor: Bir.. İki.. Üç... Ona kadar saydı ses yok, belki duymamıştır diye yeniden başladı. Yine ses yok. İngilizceyi bırakıp Fransızca saydı ses yok! Almanca saydı ses yok! «Çukulata Yumruk» sizlere ömür! «Cenazesi yarın kaldırılacak. Çiçek gönderilmemesi rica olunur.»

Clifford Odets'in Altın Yumruk oyunundan bir pasaj seyrettiniz. Haldun Dormen tarafından sahneye konulan Altın Yumruk'un baş rolünü Erol Keskin oynuyor: Joe Bonaparte! Napolyon'un uzaktan akrabasıymış galiba. Erol Keskin'i çok, pek çok beğendik. Sıkıysa beğenme bakalım. Bir yumruk çaktı mı görürsün? Menejer Tom'da Müşfik Kenter, domuzuna güzel oynadı. Ne de olsa birinci sınıf aktör. Galibo 4/5 yıldır Müşfik Kenter hep birinci sınıfta. Çalışmıyor mu nedir? İkiye geçmedi bir türlü. Ayfer Feray, Lorna'yı eksiksiz oynadı. Biraz yoruldu ama zararı yok. Bir yandan boksör, bir yandan menecer. İkisini birden idare etmek kolay değil tabii. Kâmran Yüce, Baba Bonaparte de sanatını konuşturdu yine. Bu çocuğa da ne oldu bilmem? Hep baba, dayı, amca rollerine çıkmağa başladı.

Altan Erbulak «Tokio», İzzet Günay «Tony», Erol Günaydın «Roxy», Nisa Serezli «Anna», Metin Serezli «Eddie», Tunçel Kurtiz «Frank» rollerini hiç bir sünnetçiye ihtiyaç göstermiyecek kadar kusursuz oynadılar denebilir sanıyorum. (Nasıl?.. Selim Sarper'e parmak ısırtacak kadar diplomatça lâf ettim ha.)

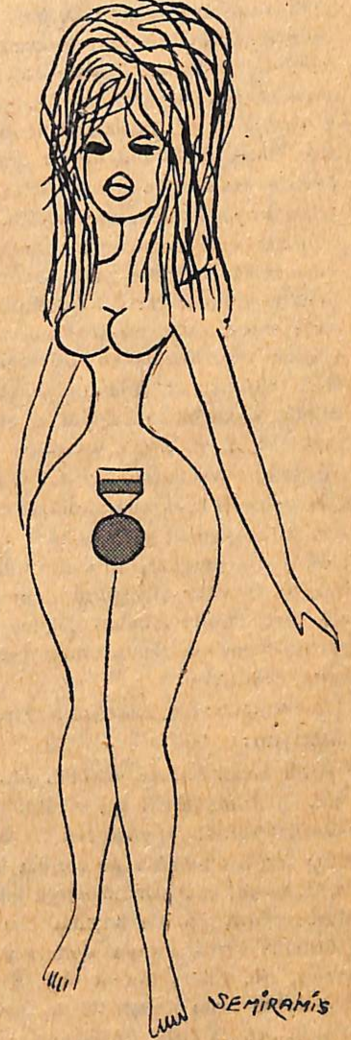
Bu arada Altan Erbulak'ın gece vakti siyah gözlük takmasını biraz yadırgadım. Neden dünyayı bu kadar karanlık görmek istiyor?..

Oyunda küfür bir hayli çoktu. Afedersiniz «orospu, kaltak, bok, hastir» kelimeleri gırla gitti. Mutaassıp ailelerin bu bakımdan oyunu tutacaklarını pek sanmamakla beraber, demokrasi icabı alkışlamayı uygun buluyorum.

Duygu Sağıroğlu dekorları yine döktürmüştü. (Döktür, döktür, döktür yavrum hey!) Duygu, o tuhaf soyadını bırakıp «Döktürür» soyadını alsa daha iyi olacak kanısındayım.

Altın Yumruk oyununu bütün sporseverlere, küfürseverlere ve oyunseverlere tavsiye eder, hepinize hayırlı geceler dilerim.

Brigitte Bardot'ya Lejyon donör nişanı verildi. (Gazeteler)

Yazısız

Haberler :

Fizikçiler

Şehir Tiyatrosu bu günlerde Fizikçiler oyununa başlamış olacak. Bu oyun duyduğumuza göre halen Almanya'nın 90 tiyatrosunda birden oynanmakta olup fizik sever Alman halkı tarafından coşkun tezahüratla alkışlanmaktadır. Almanya'ya nazaran bizde fizikçi azdır. Ancak bir tiyatroda temsil edebiliriz. Oyunun baş rolünü sevimli aktör Mücap Ofluoğlu oynamaktadır. Bu oyun münasebetiyle aylardır fizik dersi alan Mücap Ofluoğlu, dergimize bir demeç vererek: «Burnum hariç fiziğim iyidir. Bu sebeple rolümü başaracağıma eminim. Bu arada Teknik Üniversitenin Fizik derslerini de kaçırmıyorum. İmtihanlarda da inşallah muvaffak olurum.» demiştir.

Fizik alanındaki bu ilerleyişimizi takdirle karşıladığımızı belirtir, fizikçilere başarılar dileriz.

için bile için için

HÜSEYİN KORKMAZGİL

DÖNDÜM ki arkamda... Başımı çevirdiğim gibi tabanları kaldırdım. O, habire bağırıyordu:

— Necati, Necati bey! Yahu Necati bey! Kardeşim, bi dakka yahu!

Durulur mu daha? Kiminin kolunun altından, kiminin omuzundan, kiminin bacakları arasından... Soldaki sokağa saptım, pasajın bu kapısından girip, öteki kapısından çıktım. Sağa, sola, öne, geriye derken, nerede bulunduğumu kendim bile çıkaramıyacak duruma geldim.

İnsan can korkusuyla amma da koşarmış! Çıktığım yerle bulunduğum yeri şöyle bir hesapladım, aklıma durgunluk gelecekti nerdeyse. (Bakın yeri gelmişken söyliyeyim: Geri kalmış, az gelişmiş ülkelerin çağdaş uygarlık düzeyine ulaşabilmeleri için, ya nâzik yerlerine sıkı bir tekme yemeleri, ya da benim gibi dehşetli korkmuş olmaları gerekir. Yoksa, «hadi gülüm, hadi şekerim, yürü yavrum, koş tontonum, bak sana neler alacağım» demekle, bu geri kalmış ülkeleri çağdaş uygarlık düzeyine ulaştırmanın mümkünü yoktur.)

Adamdan niye kaçtığımı kısaca anlatayım:

Kimi insan bilerek kötülük yapar, kimi de bilmiyerek. Bu adam, bilmeden kötülük yapanlardan... Denedim, ben bu adamla ne zaman konuşmuşsam, çok sürmemiş ya işten atılmışımdır, ya da başıma bir iş gelmiştir. Fizik, kimya deneyi gibi apaçık bu, yalanı dolanı yok. Kendisiyle bulvarda tanıştırıldım. Ayak üstü üç-beş lâf ettik. Ayrılırken «Görüşelim azizim» dedi. «Çok sevdim sizi...» Ben de «hayhay» dedim «görüşelim...» Ve tabiî, her zaman olduğu gibi, ayrılır ayrılmaz unuttum yüzünü. Zaten ad tutamam aklımda.

Tatlı bir Eylül akşamıydı. İşten çıkınca, şöyle sessiz bir köşede oturup, yüzüm elimde, kalabalığı seyretmesini pek severim. O akşam da öyle yaptım, bahçenin kuytuca bir köşesine çekildim, kahvemi içiyordum. Karşımda biri bel kırdı. Hafifçe doğruldum, «Merhaba efendim» dedim. Aaa, savuşup gideceğine, sandalyayı çekip oturdu karşıma:

— Seni gidi seniii! Böyle sâkin köşeleri bulur çekilirsin değil mi?.. Küşe-i uzlette tefekkür ve aşk vardır derler. Mamafi ben de çok severim sükûneti. Şu ağaçlar, şu havuz, şu masmavi gök, şu renk, şu müzik... Biliyor musun azizim, bizler termodinamiğin muallâkta kalmış rotu kırık sinekleriyiz ve tevcih âleti kaybolmuş —ah ne yazık!— bir havan topu veyahut bir tayyare misali ve daha doğrusu, fikir zerrelerinin fezada temevvücünden husûle gelmiş, ne bileyim, öylesine berbat bir pazar ki şu dünya ve bizler öylesine ahmak, humku muhakkak, daha doğrusu, bulanık bir suda zavallı bir saman çöpü, yahut nâmütenahide silik bir bulut parçası ve hattâ, tâbiri mâzur görün, nebülöz halinde bir sis, hayır, öyle demiyelim de, meselâ, meselâ, meselâ, şu toz zerresinin zerresi, yâni atom cüzleri halinde kâinatta ve bütün bu yaratıklar, maddî ve mânevî âlemde seyrü sefer eden, barisfer, litosfer, helikopter, tâbiri mâzur görün, bu fenomenal evrensel transandandal ve gaybî gıyabî âlem-i lâyettenâhî ve nihayet, evet azizim ve nihayet bizler... Şu ağaçlar, şu havz-ı hayâl, şu renk cümbüşü... Demek sen, böyle kûşe-i uzletlere çekilir ve hayal iklimlerinde pupayelken...

«Oh» dedim içimden, «nihayet çıktığı yere döndü. Defolup gitse de şöyle...»

Bir yandan da adını, nerden tanıdığımı, neci olduğunu çıkarmağa çalışıyordum. Kaşlarımın arasına bir ağrı gelip oturdu. Çıldırmak işten değil, kim bu herif be? Kırmızı ablak yüzlü, iri patlak gözlü, kalın yapılı, dazlak, eli çantalı, gömleği kolalı, göğsü mendilli biri... Dişimi sıkarken, yüzümün her yanı birden seğirmeğe başladı, kaşıntı düştü gövdeme. Miğdem bulanıyor, başım dönüyor, bir şeyler oluyorum. Garsonun da geleceği yok ki... Kalksam, acaba o da kalkar mı benimle? Adam kovmak ne zormuş!..

Hiçbir şey düşünemez haldeyim. O, bıraktığı yerden başladı:

— ... şu kalabalık, şu şekiller, şu armoni, şu kendiliğinden yuvarlanıp giden âlem ve şu... Ah azizim, sana tavsiye ederim, çok çok felsefe oku ve çok çok düşün. Şu koca kâinatta hiçbir şey sebepsiz değildir ve hiçbir şey lüzumsuz olamaz, herşey birbirinin mütemmimi vaziyetindedir. Meselâ azizim, kuzu kurt içindir, balık balıkçıl için, çiçek arı için, tavşan tazı için, akşam sabah için, soğuk sıcak için, borçlu alacaklı için, kadın erken için, cadde yürümek için, kanat uçmak için ve hattâ, için bile için içindir azizim! Evet, için, için için! Modern felsefenin doneleri ve monadları âleminin süper-doneleri, bizleri, basamak basamak, adım adım ve ağır ağır lâyezelden lâyemûta götürür. Bizler batakta yaşayıp, suyun yüzünü tahayyül eyleyen moleküller, ki bu terim bendenizindir, evet moleküller mahlûkata benzeriz. Condillac der ki... Hayır, ondan önce Spencer hattâ Protagoras ve Lalande derler ki... Durun durun, ah ne güzel söylemiş Acem şairi: İdrâki meâli bu küçük akla gerekmez... Zira... İşte bu zira çok önemlidir beyfendi. Zira... Siz fârisice bilir misiniz beyfendi?

— Hayır!

— Mehtâb benûr dâmeni şeb bişkâft... Hey gidi koca Hayyam! Aşk denizinde bir dürrü güher... Siz felsefe tahsil ettiniz mi beyfendi?

— Etmedim...

— Bravo! Ne demiş şair: «İyşi nûş eyle bugün, anma gamı ferdâyı!..» «Sana ısmarladılar mı ulan eşek, bu yalan dünyayı!..» Hah hah hah... Ne güzel söylemiş, ne güz-zeeel! Ah beyfendi, felsefe güzel şeydir ve fakat, Aynıştayn olsun, Kant olsun, Comte olsun ve gerekse Wolf veya Sokrat, Freud, Hegel ve gerekse Marks ve Mevlâna olsun, bütün filozoflar birer paleontolojik... Ne dedim ben?

— Palanın düşük...

— Haa, evet, pale-anto-lojik bir albüm meydana getirmekten öteye gidememişlerdir. Siz sosyoloji okudunuz mu azizim?

— Yooo...

— Nâzik olalım... Sosyoloji bilmek şarttır azizim. Cemiyet, fertlerin tecemmuundan mı meydana gelir, yoksa fertler, cemiyetin inkisama uğramasından mı meydana gelir? İşte bugünün münakaşa mevzuu budur. Şu nedir şu? Lûtfen...

— Masa...

— Bravo! Şu nedir şu?

— Ayak...

— Bravo! Masanın ayağı. Peki, ya şu nedir? Sıkılmayın canım, söyleyin lûtfen...

— Çivi...

— Hah, bravo! Masanın ayağının çivisi... Şimdi azizim, işte bütün bunlar şu masayı meydana getirir. İspatı budur bunun. Yoksa, şu ayak şu masayı meydana getirmez! Anlatabiliyor muyum? Şimdiii....... Masayı bölersek ne olur? Ayak, çivi, tahta, vesaire... Nasıl?

— Evet...

— Demek ki... Fertlerin tecemmuu ancak cemiyeti meydana getirir. Daha müşahhas bir misal vereyim. Şu nedir şu?

— Baş...

— Bravo! Ya şu?

— Omuz...

— Bravo! Peki, ya şu?

— Göbek...

Eyvah, yavaş yavaş iniyor. Ya bir de, «Şu?» derse...

— Şu? Hadi canım, sıkılmayın...

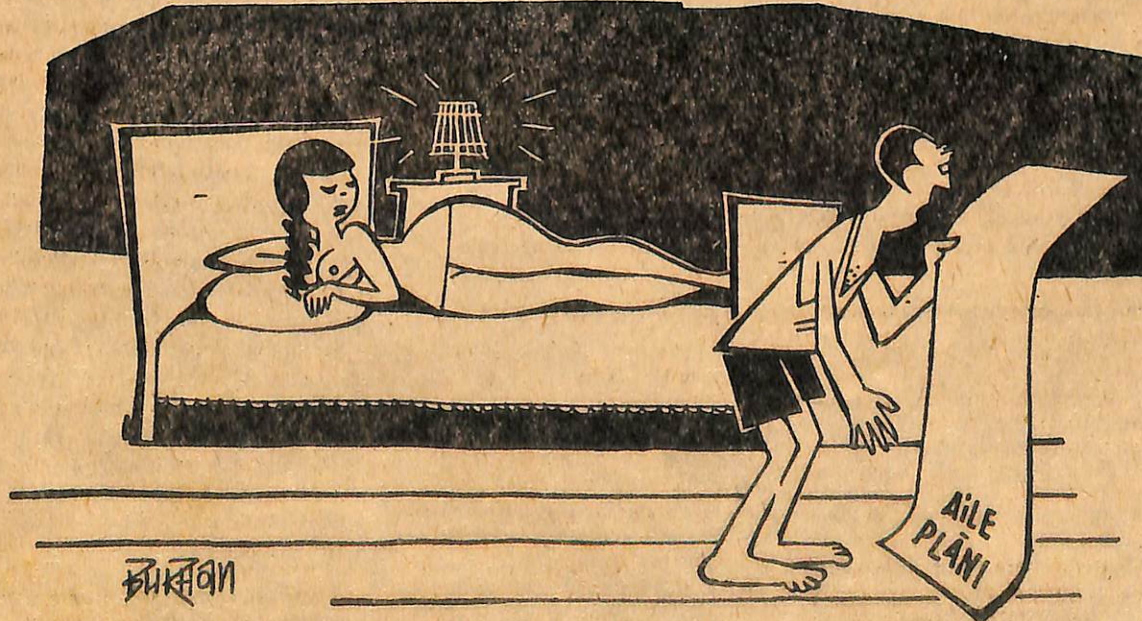
— Kasık...

Hımmm... İşte bütün bunlar şu gövdeyi meydana getirir, yâni cemiyeti. Ve bu gövdenin bölünmesiyse... Haa, durun bakayım, siz matematik okudunuz mu?

— Biraz...

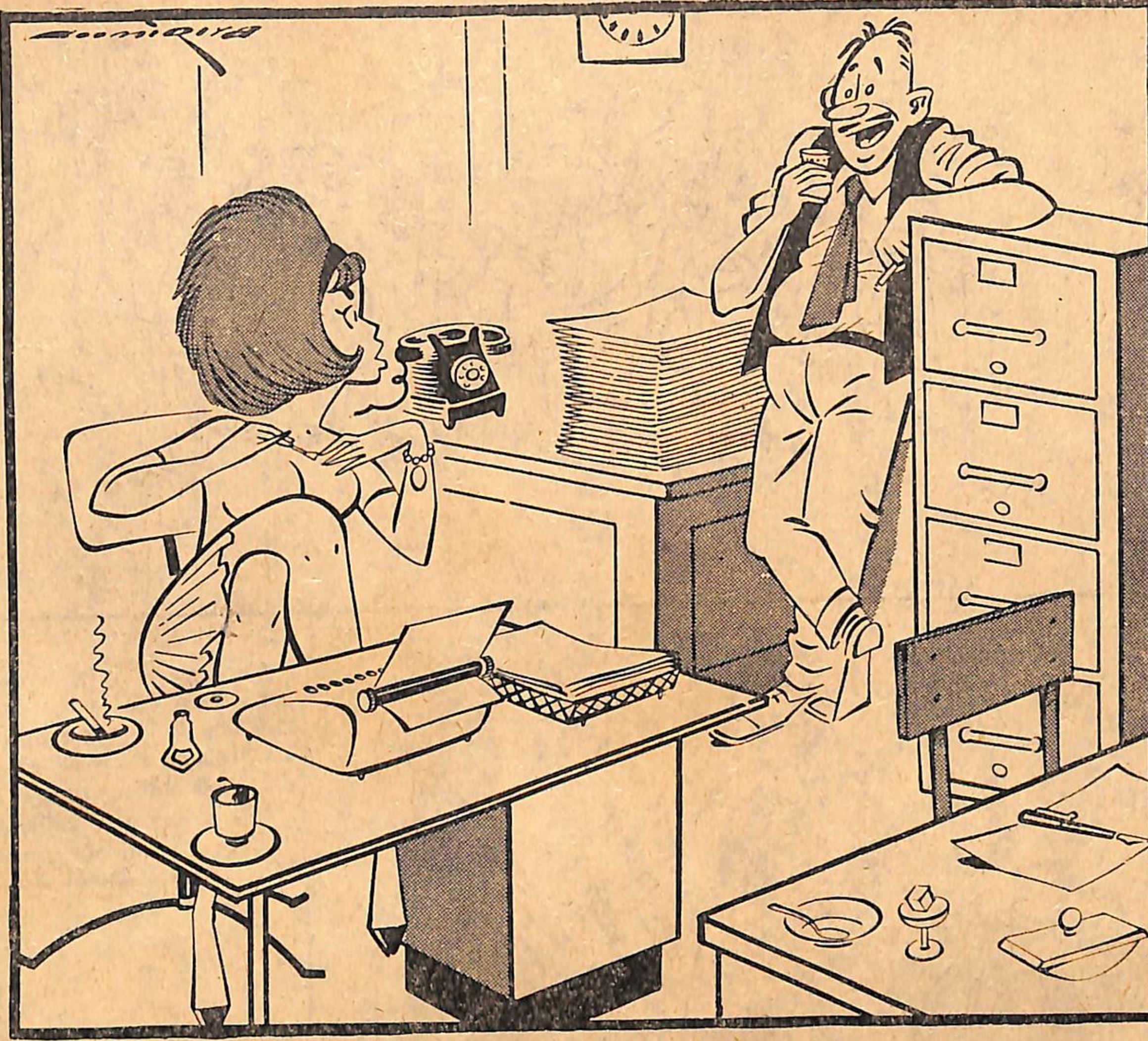
— Peki, ikiden iki çıkarsa kaç kalır? Gülmeyin rica ederim, nâzik olalım azıcık... Kaç kalır?

Doğumun kontrolü için aile plânı tatbik edilecek. (Gazeteler)

— Dur karıcığım, bir daha bakayım şu plâna... Yanlış bir iş yapmayalım!..

Ulaştırma Bakanı, Denizyollarında bir odada flört yapan bir çifti yakaladı. (Gazeteler)

— Şekerim burası deniz yolları... Ara sıra dalga geçmek hakkımız!..

Hayat

Hayat, sekiz yaşına basmış. O, yedi yıldır, bir milyon insana güzeli, yeniyi, ileriyi sevdirdi.

Onun sahifelerinde dünya müzelerinin şaheserlerini, kendi öz renkleriyle seyrettik. Evlerimizin çıplak duvarları bu şaheserlerle giyindi. Köy kahvelerinde, taş basması masal resimlerinin yerinde şimdi bu tablolar var.

Hayat, okuyucularını, her sahifesinde bir pencere açmaktadır. Oradan dünyayı ve kendi dünyamızı görüyoruz: Bir pencereden Van ilçemizi, bir pencereden New York'u...

Atatürk'ün özel kişiliğinden bilmediğimiz nice anıları o sahifelerde gördük, o sahifelerde okuduk...

Şair ve ressam Tevfik Fikret'i, yalnız hayat hikâyesiyle değil, tablolarını, fırçasından nasıl çıkmışsa öyle, bütün renk oyunlariyle yine o sahifelerde tanıdık.

Bu başarı, yalnız makinenin hüneri değildir. Ona, zekâsının ışığını, kalbinin ateşini cömertçe veren Şevket Rado'yu, Akbaba, bütün sevgisiyle kutlar, Hayat'a başarılarla dolu uzun bir hayat diler.

— Sıfır...

— Yok, ananın örekesi! İkiden iki çıkar mı be? Ne zaman girmiş ki, çıksın? Girmeyen şey çıkar mı? Beş metreküp, beş metreküpten çıkar mı? Çıkmaz! Çünkü beş metreküp beş metreküpe daha önce girmemişti ki... Daha önce girmeyen şey, daha sonra çıkabilir mi? Bütün bunlar safsata. Amma, üçten iki her hâlükârda çıkar. Çünkü, üçün hacmi ikinin hacminden büyüktür. Ve muhakkak ki bütün ilimlerin en yükseği felsefedir. Bütün öteki ilimler felsefeden çıkar. Çünkü, daha önceden girmişlerdi. Durun bir dakka... Sosyalist misiniz? Ya evet, ya hayır...

— Evet!..

Kaynana zırıltısı gibi bir kahkaha koyverdi:

— O kadar komiksiniz ki azizim! diye elini eline vurdu. Felsefe bilmeden sosyalist olunmaz ki! Kant'ı ve Şopenhover'i okumadan, entüvisyonizmi ve hattâ siyonizmi bilmeden sen nasıl olur da sosyalistim dersin birader? Sosyalizm bir kafa işidir. Aksiyonel, fonksiyonel, diksiyoner... Entellektüel metabilizma, kritik difernansiyel ve argümantal dokümantasyon... Lebbeyk sultanım! Hadi, eyvallah...

Birden kalktı, sertçe bir dönüş yaptı, çekip gitti.

Müthiş bozuldum. Oysa, hoşlanmağa bile başlamıştım kendisinden. Kuzu kuzu dinliyordum, herhangi bir saygısızlıkta bulunmayı düşünmeme fırsat bile vermemişti. Bozuk çalıyordu ama, hoş adamdı, neme gerek..

Bir süre baktım arkasından. Sözleri kelebekler gibi uçuşuyordu kafamın içinde. Başladım onun gibi konuşmağa: Şu nedir şu? Baş... Şu? Kol... Şu? Kasık... Ya şu? Her şey her şey içindir azizim. İçin bile için içindir. İçin, için için... Argümantasyon, plântasyon, plâsman, deplâsman... Lâyetenâhi lâyezel... Fodla fodele fodul... Nodla nodula nodul... İçin bile için için... Girmedi ki çıksın... Beş metreküp beş metreküpten...

— Ne içeceksiniz beyefendi?

— İçin bile için için... Sen benim için, ben senin için, hırsız polis için, polis hırsız için, demokrasi politikacı için, politikacı demokrasi için, için ulan için!

Garson gülmeğe başladı:

— Çatlaktır o, dedi. Amma, çok bilgilidir. Beş tane yüksek fakülte bitirmiş.

Kahvenin parasını verip çıktım bahçeden. Gece, evde herkese söyletmek istedim, fakat hiç biri de «için, için için» diyemedi. Kafam müthiş bozuldu.

— Hadi söyleyin bakayım, dedim, ikiden iki çıkarsa kaç kalır?

İlkokulun ikisindeki yeğenim burnuna güldü:

— Onu aptallar bile bilir be, dedi. Tuttum kulaklarından, bacakları havaya gelecek bir biçimde kıvırdım.

— Söyle bakayım... İkiden iki çıkarsa kaç kalırmış? Seni gidi terbiyesiz... Hem bilmezsin, hem de bana hakaret edersin ha? İkiden iki çıkmaz, eşek herif! Ne zaman girdi ki çıksın? İçin, için için...

Beni tefe almağa kalktılar. Baktım, hiç birinde iş yok. Matematik, aritmetik diye saçma sapan şeyler öğreniyorlar, ne olacak? Gazetemi alıp, köşeme çekildim, manşetlere şöyle bir göz gezdirdim: «Hükûmet sözcüsü Abdülkerim Bereketoğlu dedi ki: Antidemokratik kanunların kaldırılabilmesi için...», «Yüzde yedi kalkınma hızının temin edilebilmesi için...», «Vergilendirmede adalet için....», «Gayemiz demokratik düzen için...», «Batı uygarlık seviyesine çıkabilmemiz için...», «Dış yardım alabilmemiz için...», «Ortak Pazara girebilmemiz için...»

Elimde olmıyarak başladım:

— İçin, için için... İçin, için için... İçin, için için...

Çocuk, sandalyanın üzerine çıkıp çığlığı bastı:

— Amcam keçileri kaçırdı!..

Gülüştüler. Tabii, gülünecek birşey arıyorlar....

— Terbiyesizlik etme, dedim. Bak, işte, gazete yazıyor: «Antidemokratik kanunların kaldırılabilmesi için...», «Sosyal adaletin gerçekleşmesi için...» Yaaa, için, için için.. İçin, için için... İçin, için için...

Çocuk da başladı.

— İçine içine içine... İçine de içine de içine de...

★

Şirketin muhasipliğinden atılışım böyle oldu işte... Sözde, ben demişim ki: «ikiden iki çıkarsa sıfır kalmaz. Çünkü ikiden iki çıkmaz. Çünkü, ne zaman girdi ki çıksın? İçin bile için için....»

Vermişler hesabımı elime... Bir süre yattım hastanede, iyileştim. Ondan sonra birkaç kez daha karşılaştım bu adamla ve bir süre sonra yine atıldım işimden. Şimdi iyiyim. İtibarlı bir mevkiim var. İçinin için için olmadığına ve ikiden ikinin çıkabileceğine inanıyorum artık.

H. KORKMAZGİL

※

Başyazı

Başyazının başlığı:
«Nereye gidiyoruz?»
Eh yerinde bir soru,
Bundan iyisi can sağlığı,
Öyleyse nereye gidiyoruz?
Söyleyin bakalım...
Hımm.. Demek bilemediniz,
Bakın ben söyliyeyim:
Sabahları tuvalete gidiyoruz bir,
Sonra işe gidiyoruz iki,
Sinemaya, meyhaneye gidiyoruz üç,
Yani sizin anlıyacağınız:
Huzur içinde Türkiye!
Ha az kalsın unutuyorduk,
Bir de:
Gürültüye gidiyoruz gürültüye!

Güzel kadın!

Bütün gözler otelin holünde duran güzel kadına çevrilmişti. Müşterilerden biri, yanında duran otel müdürüne döndü:

— Çok nefis bir kadın doğrusu...

Otel sahibi, sözünü kesti:

— Hem de otelimizin en iyi müşterisi, düşünün bütün baylarını burada geçirir!..

On üçüncü talep!

Delikanlı, sevdiği bir milyoner kızına sordu:

— Gelip seni babandan isteyim mi?

Genç kız tereddütle cevap verdi:

— Tavsiye etmem... Babam senden evvel bana talip olan on iki kişiyi pencereden atmıştı..

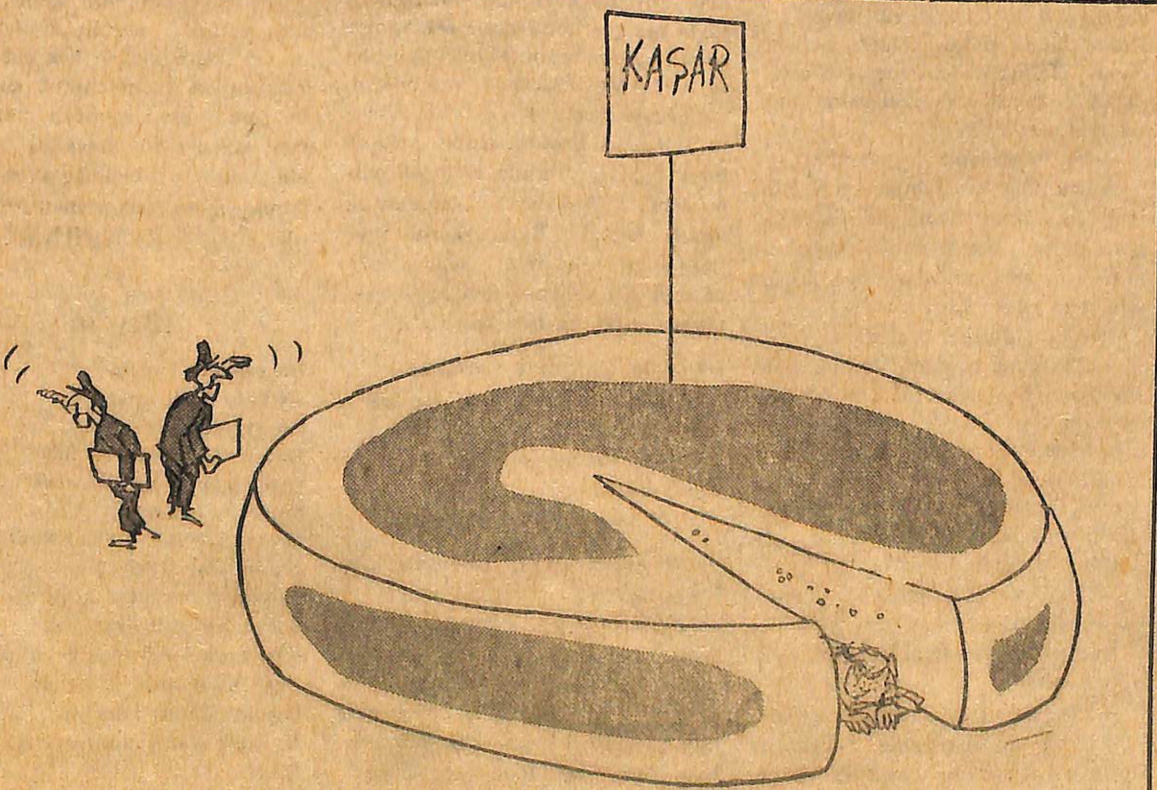
Delikanlı, sözünü kesti:

— Kaçıncı katta oturuyorsunuz?

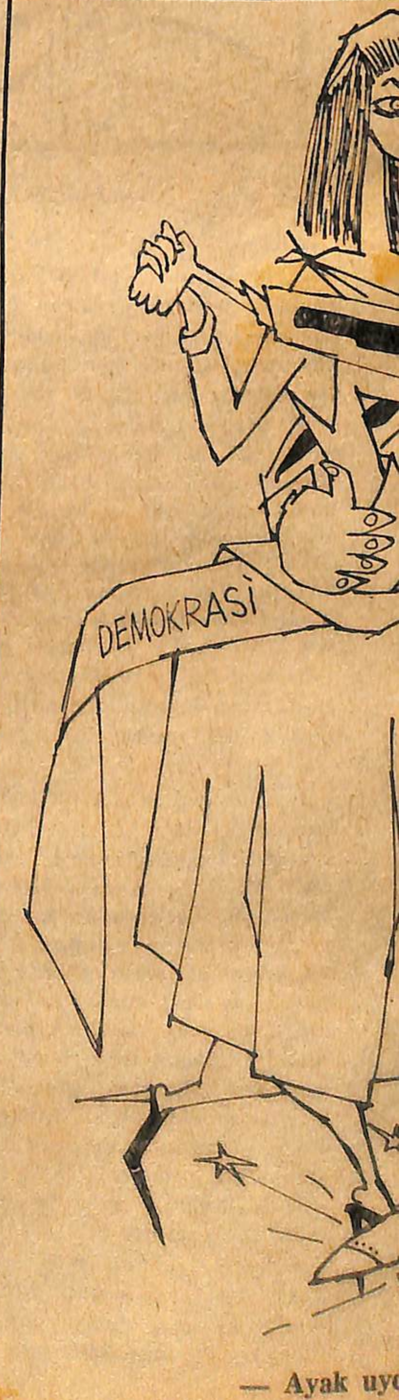

YAZISIZ

Seyahatte idi. Hiç beklenmedik
Karısının yatak odasında uzaktan
halde idi. Doktor, şaşkın kocaya iz
— Hanımı muayene ediyorum...
— Öyle olduğunu kabul edelim.
Doktor kaşlarını çattı:
— Aaaa!.. Onu söyleyemem, bu

Gazetelerden: «Fahiş fiatla mal satan bakkalları Belediye kontrol edecek!»

— Ayak uy

...ın 682 kişi müracaat etti (Gazeteler)

— Ne bekliyorlar bunlar?
— Bir memur alınacakmış da!..

...RRI

... evine dönmüştü.
... doktor vardı. İkisi de yarı çıplak bir
...
...ini kesti:
... öyle yarı çıplak duruyorsun?
...
...rıdır.

...gitti şekerim!

YAZISIZ

Titiz kapıcı!

Titiz bir kapıcı idi, çalıştığı apartmanı her gün temizlerdi. Bir gece sabaha karşı karısı dürttü:

— Merdivende ayak sesleri var, yabancı biri çıkıyor galiba!

Kapıcı gözlerini uğuşturarak söylendi:

— İnşallah ayaklarını paspasa silmeyi unutmamıştır.

Teselli

Öğle üzeri bir lokantada buluştular. Refik Şefik'e sordu:

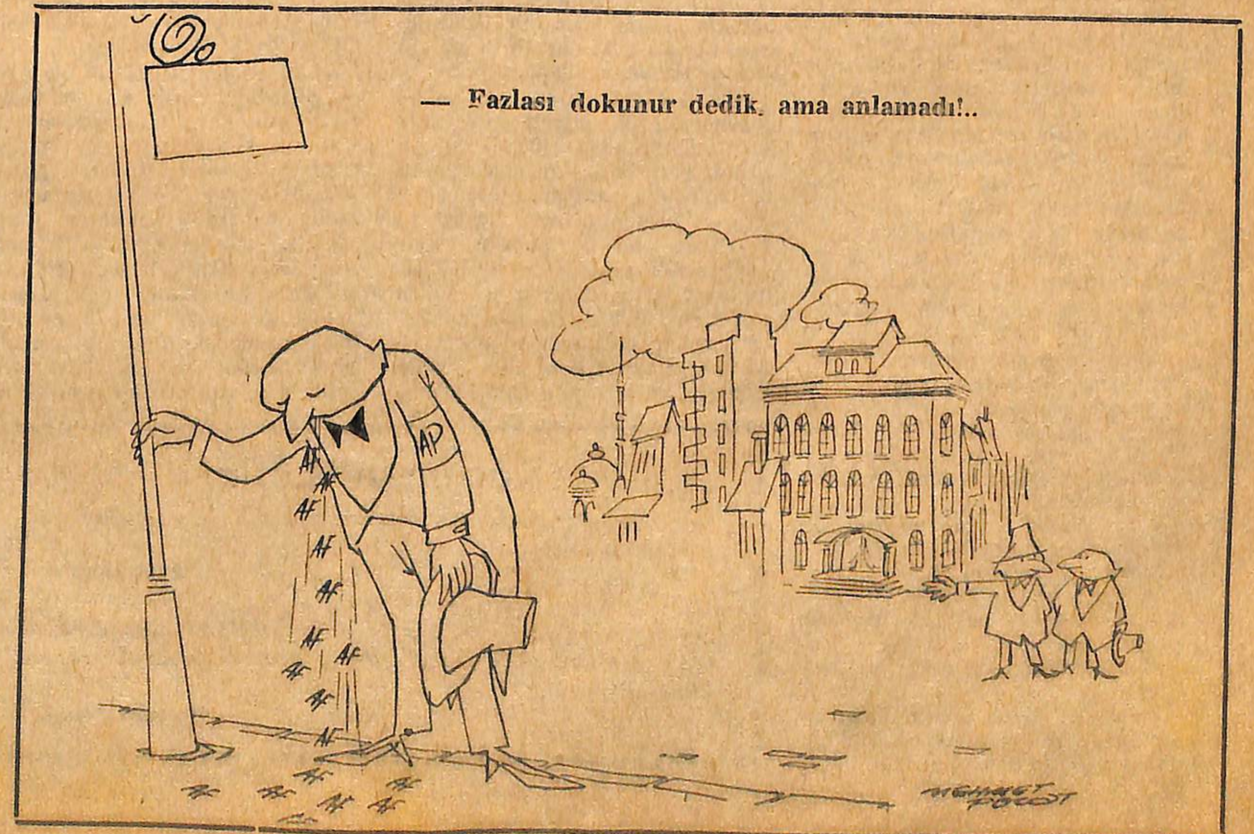
— Ne bu surat öyle, bir şeye mi canın sıkıldı?

— Bu sabah imzasız bir mektup aldım, karımın beni aldattığını yazıyor..

Refik, arkadaşını teselli etti:

— Dostum, böyle mektuplara boş ver, ben imzasız mektupları açmadan sepete atarım!..

— Fazlası dokunur dedik, ama anlamadı!..

LEJYON DONÖR NİŞANI

Guy de Maupassant'dan

ÇEVİREN Semiramis Aydınlık

BAZI kimseler üstün içgüdüler, bazıları belirli bir takım istidatlar, diğer bazı kimseler ise düşünmeğe yahut konuşmağa başlar başlamaz kendisini gösteren karşı konmaz isteklerle dünyaya gelirler.

Mösyö Caillard'ın çocukluğundanberi beynini kavuran böyle bir isteği vardı: Göğsüne bir nişan takmak! Küçücük bir oğlanken, diğer çocuklar gibi, asker şapkaları giymez, onun yerine pelerini üzerine teneke bir lejyon takar ve annesinin elinden tutup nişanının iyice görülmesi için göğsünü kabartarak, yolda mağrur yürürdü.

Tahsil hayatı hiç te parlak geçmedi ve sanat bakaloryası imtihanlarını veremedi; ama şahsına mahsus iyi bir geliri olduğu için, güzel bir kızla evleniverdi.

Birçok diğer orta sınıf zengin kimseler gibi Paris'te kendi özel muhitlerinde, diğer kimselere karışmadan ve ahbapları arasında bir gün belki bakan olacak bir millet vekili ve iki bölge müdürü bulunmasından gururlanarak yaşayıp gidiyorlardı.

Fakat Mösyö Caillard, zihnine çivi gibi çakılmış düşüneyi bir türlü çıkarıp atamıyor ve yelek iliğinde bir parça renkli kurdele taşıma hakkı olmadığı için, kendisini daima bedbaht hissediyordu.

Yolda, nişan taşıyan biriyle karşılaştığı zaman, yan gözle ve kıskananarak bakıyordu. Bazı öğleden sonraları yapacak başka işi olmadığı zaman, onları sayar ve kendikendine: «Dur bakalım, derdi, Madeleine ve Rue Drouot arasında kaç tanesine rastlıyacağım!»

Bundan sonra, bir parça kırmızı kurdele ucu yakalamak için her ceketi, alışkın bir gözle inceliyerek yavaş yavaş yürür ve yolun sonunda yekûnu yüksek sesle kendi kendine tekrarlardı: «Sekiz ofisiye, on yedi şövalye! Ne kadar da çok! Bu kıymetli nişanın böyle ziyan zebil edilmesi insanı isyan ettiriyor doğrusu! Acaba dönüşte kaç tane göreceğim?» Ve yavaş yavaş, daha bedbaht ve her saydığı nişanla omuzları biraz daha düşük eve dönerdi.

En çok nerede bulunduklarını ezbere bilirdi; meselâ; Palais Royal civarında kaynaşırlardı. Opera caddesinde Rue de la Paix'ye nazaran daha nadir ve caddelerin sol taraflarında, sağ taraftan daha az miktarda rastlanırdı...

Bazı kahve ve tiyatroların da müdavimi idiler. Kaldırımda, ne zaman trafiği aksatan bir grup beyaz saçlı ihtiyar centilmen topluluğu görse, «İşte derdi; lejyon donör ofisiyeleri!» ve nerdeyse şapkasını çıkarıp onları saygıyla selâmlamak gelirdi içinden... Sonra, ofisiyelerin şövalyelerden farklı tavırları olduğunu da farketmişti. Başlarını daha yukarda tutuyorlar ve çok daha itibarlı ve daha önemli bir nişana sahip olmanın iyice tadını çıkarıyorlardı.

Bazan da nişan taşıyan herkes için tekrar bir nefret hissine kapılır ve adeta onlara karşı bir sosyalistmiş gibi, davranırdı. Ve böyle bir sürü lejyon donöre rastlayıp eve döndüğü akşamlar ekseri yüksek sesle hırsla söylenirdi:

— Şu Allahın cezası hükûmeti de ne zaman başımızdan atacağız?

Karısı hayrete kapılır ve sorardı.

— Bugü gene neyin var?

— Bu kadar haksızlığa tahammül edemiyorum artık, diye cevap verirdi... Komüncülerin hakkı var doğrusu!..

Yemekten sonra tekrar dışarı çıkıp nişan ve madalyaların satıldığı dükkânları gözden geçirirdi. Ah! Bunların hepsi onun olsa, bir resmi geçitten başta göğsü nişanlarla dolu, şapkası kolunun altında, halkın heyecanlı ve hürmet gösterileri arasında dimdik yürüseydi! Fakat ne yazık ki, henüz hiç bir nişan takmağa hak kazanmış değildi.

Kendi kendine şu sonuca varmıştı: «Bir âmme hizmeti görmedikçe Lejyon donör almak imkânsız; kendimi ne yapıp yapıp akademi âzası tayin ettirmeliyim!»

Yalnız bu işi nasıl halledeceğini pek bilmiyordu, bir akşam karısına fikrini izah edince, kadıncağız şaşırdı:

— Akademi âzası mı? Bunu haketmek için ne yaptın ki?

Bu cevap onu çok öfkelendirdi:

— Ben ne istediğimi çok iyi biliyorum; yalnız hangi yoldan gideceğim hususunda tereddütteyim! Sen ise, bazan ne kadar ahmakça konuşuyorsun!..

Karısı gülümsedi:

— Haklısın sevgilim! Benim böyle şeylere hiç aklım ermez!

Birdenbire Mösyö Caillard'ın aklına parlak bir fikir geldi. Karısına:

— Acaba dedi, mebus dostumuz Mösyö Rosselin'e sen bu işten bahsetsen, herhalde bana bir fikir verir. Benim konuşmam doğru olmaz, halbuki böyle bir isteğin senden gelmesi çok tabii ve makul görünebilir...

Madam Caillard kocasının istediğini yaptı, Mösyö Rosselin de bu meseleyi bakanla konuşacağını vadetti. Mösyö Caillard resmen müracaat etmeli ve isteklerini bildirmeliydi. Fakat Mösyö Rosselin:

— Kocanız ne istiyebilir ki?.. diyordu. Sanat bakaloryasını dahi verememiş!

Bu eksiğini iyi bilen Mösyö Caillard çalışmağa koyulmuş ve «Halkın öğretim hakkı» diye bir risale kaleme almıştı ama, bir türlü bu ciddî yazı tamamlanamadı.

Daha kolay konular aradı ve bir çoğunu denedi. Meselâ: «Çocukların temaşa yoluyla eğitimi» adlı yazısında Paris'in her mahallesinde birer çouk tiyatrosu kurulmasını tavsiye ediyordu. Çocuklar henüz çok küçükken anne ve babaları onları bu tiyatrolara götürecek ve böylece ilk bilgiler yavrulara seyir yolu ile verilecekti. Bunlar muntazam kurslar halinde olmalıydı ve âdeta görülebilir hale konan ilim böylece küçücük beyinlerde işlenip kalabilecekti. Düşünün bir kere, diyordu. Mösyö Caillard, kâinat tarihi, tabiat tarihi, coğrafya, botanik, zooloji, anatomi vesaire gibi ilimleri öğretmek için bundan daha pratik bir yol olabilir mi?

Daha sonra «Seyyar kütüphaneler» diye bir yazı yazdı. Gayet orijinal bir fikirdi bu; kitap dolu arabalar âdeta meyve yahut sebze arabaları gibi, yollardan geçecekler ve herkez ayda yarım peni vererek 10 kitap kiralıyabilecekti. Mösyö Caillard: «Herkes, diyordu, zevk peşinden koşar ama, ilim için rahatını bozmaz; o halde ilim halkın ayağına gitmeli.»

Denemeleri maalesef hiçbir ilgi uyandırmadı. Fakat o, istidasına bu denemeleri eklemeği ihmal etmedi. Ama bundan da hiç bir sonuç çıkmamıştı.

Bunun üzerine şahsen müracaat etmeyi denedi, Eğitim bakanından bir randevu istedi ve genç bir memur tarafından kabul edildi. Bu genç adam durmadan düğmelere basıyor, girene çıkana talimat veriyor, imzalar atıyordu. Mösyö Caillard'a işinin çok iyi bir safhada olduğunu ve dikkat çekici faaliyetlerine devam etmesini tavsiye etti ve Mösyö Caillard tekrar işe koyuldu.

Bu arada Mösyö Rosselin onun faaliyetleri ile ilgilenmeğe başlamıştı. Mösyö Caillard'a bir sürü pratik fikirler verdi. Rosselin'in de nişanı vardı; fakat ne gibi bir hizmet görüp bu nişanı hakettiği pek bilinmiyordu.

Caillard'a yeni etüdler yapması gerektiğini söyledi, onu, ilmin karanlık köşelerini aydınlatmağa çalışan bazı cemiyetlere tanıttı, hatta bir kere de beraberinde bakanlığa götürdü.

Bir gün öğle yemeğinde (artık ekseri öğle yemeklerine onlara geliyordu) kulağına fısıldadı:

— Sizin için çok müsait bir fırsat ele geçirdim; Tarihi Komite sizden bir hizmet beklemektedir. Fransa'nın bir çok kütüphanelerinde bazı araştırmalar yapılması lâzım gelmiş.

Caillard o kadar helecanlanmıştı ki, bu haberden sonra ne yemek yiyebildi, ne de içti... Bir hafta sonra yola çıkıp şehirden şehire giderek bütün kütüphanelerin altını üstüne getirmeğe başladı ve buralardan kitapçıların başına dert olan bir sürü süprüntü topladı.

Bir gün, çalışıp dururken ansızın karısı aklına geldi. Bir haftadan fazladır ki onu görmemişti. İçinde büyük bir özlem uyandı ve o akşam kendini 9 treninde buluverdi. Saat 12 de evde olacaktı.

Anahtarı olduğu için yavaşça kapıyı açtı; karısını nasıl şaşırtacağını düşündükçe içi içine sığmıyordu. Yatak odası kilitli idi. Zavallı kadın! Kapıda seslendi:

—Jeanne ben geldim!

Karısı hakikaten çok şaşırmış olmalıydı; zira onun gürültüyle yataktan fırladığını ve rüyada gibi kendi kendine konuştuğunu işitti. Sonra onun bitişik odaya yürüdüğünü, iç kapıyı açıp kapadığını duydu. Çıplak ayaklarıyla odada, ordan oraya koşuyor, sanki eşyaları düzeltiyordu. Çok korkmuştu kadıncağız. Nihayet:

— Sen misin kocacığım? diye sordu.

— Evet, evet, çabuk ol, kapıyı aç!

Karısı kapıyı açtı ve kollarına atıldı:

— Oh, ne korktum! Ne sürpriz, ne zevk, sevgilim benim!

Mösyö Caillard derhal soyunmağa başladı, her zamanki gibi pijamalarını giydi ve bir iskemle üzerine atılmış olan trençkotunu dolaba asmak üzere aldı. Fakat birden dili tutulmuş gibi, hayretten dona kaldı; trençkotun iliğinde bir kırmızı kurdele vardı:

— Bu nedir? diye kekeledi.. bu, bu.. trençkotta bir nişan var!

Karısı derhal üzerine atılıp trençkotu elinden aldı:

— Hayır, büyük bir hata yapıyorsun, ver onu bana!

Fakat o, brakmıyor, çekiyor ve yarı rüyada gibi tekrarlıyordu:

— Bu nedir? Çabuk anlat; bu kimin trençkotu; benim değil! Zira üzerinde bir lejyon donör var!

Karısı yine kekeliyerek, dehşet içinde şunları söyliyebildi:

— Dinle... dinle beni! Sana söylememeliydim, bu bir sırdır! Ama artık... Dinle!

Mösyö Caillard'ın öfkeden benzi solmuştu:

— Ben bu trençkotun buraya nasıl geldiğini öğrenmek istiyorum, diye bağırdı. Bu bana ait değil!

Karısı da hemen hemen ayni perdeden cevap verdi:

— Hayır, sana ait, beni dinle; ama yemin et, kimse duymıyacak, lejyon donör kazandın!

Zavallı adam öyle afalladı ki, trençkot elinden düştü, kendi ise bir koltuğa yığıldı:

— Ben, ben... nişan aldım ha!

— Evet, ama henüz sır, büyük bir sır bu!

Trençkotu kocasının elinden alıp dolaba koydu ve sonra solgun ve titriyerek yanına sokuldu:

— Evet, diye devam etti; bu yeni bir trençkot, ben senin için satın aldım. Fakat sana hiç bir şey söylememek için yemin etmiştim. Bu bir ilâ bir buçuk ay içinde resmen ilân edilecekti ve sen ancak seyahatinin sonunda öğrenecektin.. Bütün bunları Mösyö Rosselin'e borçluyuz!

— Rosselin mi? diye hazla mırıldandı Caillard. Benim için bir nişan kopardı nihayet ha!

Helecanını yatıştırmak için bir bardak su doldurdu. Çekişme sırasında trençkotun cebinden ufak bir kartvizit yere düşmüştü. Caillard onu aldı ve okudu:

«Rossalin - Milletvekili»

— Gördün mü? dedi karısı, gördün mü vefalı dostu!

Zavallı adam nerdeyse sevincinden ağlıyacaktı. Bir hafta sonra hakikaten «Resmî gazete» de Mösyö Caillard'ın fevkalâde hizmetlerine karşılık Lejyon donör nişanı ile taltif edildiği resmen ilân ediliyordu.

Kocaman Lâflar

Seyahat etmek, eve bir an evvel dönme isteğini çok uzaklarda aramaktır...

Paul Morand

★

Tiyatro çok acıklı bir yerdir; Eşil öldü; Shakespeare öldü; Moliere öldü. Bana gelince, ben de kendimi çok iyi hissetmiyorum.

Bernard ShaW

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yamyamlar

Gözü pek avcı, insan yiyen vahşi Afrikalıların eline düşmüştü. Odunlar yığıldı, üzerine kocaman bir kazan oturtuldu ve avcı orta yere getirildi. Fakat bütün bunlara rağmen, kurnaz avcı hayatını kurtarmağa muvaffak oldu. Son dakikada karnındaki apandisit ameliyatı izini yamyamların reisine göstererek:

— Beni yiyemezsiniz, demişti, komşu kabile de tadına baktı ve etimin yenilmez cinsten olduğunu anladılar...

Limonsuz

Kibar kılıklı bir adam, bara girdi, tezgâha yaklaştı ve barmene:

— Lütfen dedi, bana bir bardak su verin; yalnız limonsuz olsun...

Barmen oraları biraz araştırdıktan sonra:

— Özür dilerim dedi; limon kalmamış, suyunuz portakalsız olsa olmaz mı acaba?

2000 yılı

2000 yılı idi. O zamana ait bir hava taşıt aracına binen yolcular, hoparlörden şunların söylendiğini duydular:

— Baylar, bayanlar, iyi yolculuklar! Bindiğiniz hava gemisi en son atomik cihazlardan kurulmuştur; vitesleri süpersoniktir, pilotsuz uçar; hiç bir memura, hostese veya yardımcıya ihtiyacı yoktur. Her şey otomatik olarak işler ve bozulmaz; en ufak kaza ihtimalinden korkunuz olmasın... korkunuz olmasın... korkunuz olmasın.... Korku....

Yazısız

Kraliçe Süreyya ilk filminden bir milyon dolar alacak.

Süreyya — Daha şimdiden sanat aşkı beni çekmiye başladı!

Şakacıklar

Amerikada bir ilk okulda derse kaldırdığı küçüğe dört mevsimi saymasını söyleyen öğretmen şu cevabı aldı:

— Futbol, Basketbol, Beyzbol ve tatil...

★

Eğer bir kişi size eşek gibi kulaklarınız olduğunu söylerse aldırmayın; fakat iki kişi söylerse kendinize bir semer alın.

★

Muvaffakiyet istediğinizi elde etmek, saadet ise elde ettiğinizi istemektir.

★

İyi bir dinleyici, ekseri, başka şeyler düşünmektedir.

★

Basmakta olduğu toprağı öptüm; bu, onu öpmekten daha iyidir...

★

Çocukken oyuncaklarımla oynardım; kızlardan haberim yoktu...

★

Televizyonun en iyi tarafı şudur: Gözlerinizi sımsıkı kapar ve kendinizi bir radyo dinlediğinize inandırabilirsiniz.

★

O kadar kıskançtı ki, karısı ikiz doğurduğu zaman çocuklardan yalnız biri kendisine benziyor diye kavga çıkardı.

Ne tesadüf!

Adamcağız yolda sâkin sâkin yürüyordu. Karşıdan telâşla koşarak başka bir adam geldi ve birincinin boynuna sarılıp:

— Sen ha Dupont, diye bağırdı; ne tesadüf! On yıldır seni kaybetmiştim ayol! Ama sana neler olmuş böyle? Saçların vardı, kel olmuşsun, inceciktin şimdi koca bir göbeğin var, uzun boyluydun, ufak tefek kalmışsın...

— Rica ederim, dedi beriki, ben Dupont değilim, adım Delapelle...

— Gördün mü? dedi öteki ısrarla... İsmin bile değişmiş...

Sirano

Bir adam tiyatro gişesine yaklaştı:

— Matmazel, bu gece için bir yer!..

— Cyrano de Bergerac için mi?

— Hayır madmazel, benim için!..

Kurbanlar

Fransada meşhur bir doktor ve bir avukat bir ziyarette karşılaşırlar:

— Merhaba sayın doktor, der avukat; müşterilerinizden ölenler oluyor mu bugünlerde?

— Evet, diye cevap verir doktor; fakat neyse ki giyotin altında değil....

Ne yapmış?

Komiser soruyordu:

— Kayınvaldeniz kendisini pencereden atınca onu kurtarmak için hiç bir teşebbüste bulunmadınız mı?

Damat:

— Bulunmaz olur muyum? diye atıldı. Hemen bir aşağıdaki kata koştum, fakat o, o hizadan geçmişti artık!..

Diş macunu

Bir müşteri eczaneye girdi ve diş macunu istedi. Eczacı büyük bir kutu çıkarıp uzattı; üzerinde «Büyük model» yazılı idi. Müşteri itiraz etti:

— Ben büyük değil, küçük bir tüp istemiştim...

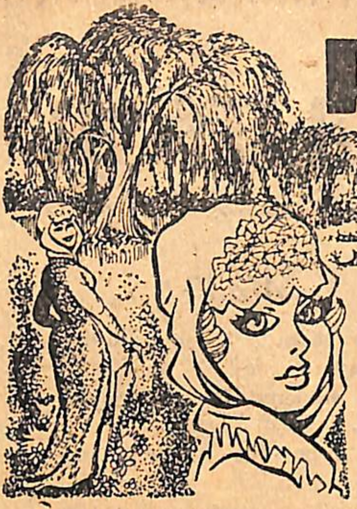
— Evet, dedi eczacı, ben de zaten en küçüğünü verdim. Bir «Süper», bir «Dev», bir de «Büyük» modelleri var bu diş macununun!..

— Yanlışları hoş görün.. Patron imlâ ile ilgisi olmıyan işler için aldı!

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 70 —

Kazasker efendi, boynuna asılı olan para torbasını, göğsünün dışarısına sarkıtmış, elini daldırıp mecidiye, çeyrek çıkarıyor, sesini duyduğu her satıcıyı çağırıp masamızın üstünü dolduruyordu.

Kanarya, hali yan gözle seyreden, yanımızdaki kadınlara:

— Büyük babalık kolay mı? diyordu... Elbette torun evlâttan fazla sevilir, çünkü ciğer parenin ciğer paresidir... Yavrum dört senedir taşrada, beyinin yanında idi; hepimizden ziyade büyük babacığının gözünde tütüyordu; adamcağız, Naciyeciğim de Naciyeciğim! diye sayıklıyordu. Geçen hafta, torununa kavuşunca az kaldı sevincinden çıldıracaktı... Sevginin derecesine bakın... Bugün onu gezdireyim, avutayım diye camisini, tekkesini mi bırakmadı; namazını niyazını mı unutmadı; bu piri hâni halinde, köprülere, vapurlara mı koşmadı; kayıklara, eşeklere mi binmedi?... Rabbim hiç bir kuluna evlât torun hasreti göstermesin kardeşler!...

Ayşe hanım, yanındaki yabancı hanımlara, hem çene yetiştiriyor, hem göğdeye atıştırıyor, hem de usulcacık diyordu ki:

— Ayol midemiz Kasımpaşa çöplüğüne döndü; kıtlıktan çıkmış gibi yiyoruz; mide fesadına uğrayacağız. Ben kendimi unuttum, boyuna kör boğaza tıkıyorum, bari siz mâni olun çocuklar!...

Kazasker efendi, neler ikram etmemişti ki?

Kahveden başlıyarak limonata, dondurma, fındık, fıstık, tuzlu badem, pandispanya, kâğıt helvası, acıbadem kurabiyesi, armut, erik, zerdali, karpuz, kavun...

Dondurma ile kâğıt helvası, bir de kurabiyeden maada ağzıma bir şey koyamamıştım. Maşallah Kanarya ile Agavni, kolları sıvamışlar, (pinpon kesenin ağzını açtı, yeriz zahir!) diyerek bir dakika durmamışlardı.

Bu sene, Hünkâr Suyunda, Memduhun takımı ile hokkabaz Yasefin oğlu yok... Kirkorun sazı çalıyor.

Kirkorun kemanı da nısfiyesi de, fazla oynak olduğu için ağır fasıllara gelmiyor, kiriz havalarına uyuyor. Bir (Amet nesimi nevhabar) yaptılar, maskarasını çıkardılar. Halbuki (Kırmızı gül takarsın), (Arabadan atladım ben) gibi kıpti havalarını o derece neşeli ve curcunalı çaldılar ki Ayşe hanım bile: (Kendimi tutamıyorum; ayıp olmasa ortaya çıkıp şıkır da şıkır kıvıracağım!) diyerek ve türküye uyarak: (Ah doni doni cam tika doni doni...) diye fıkır fıkır yerinde kaynıyordu.

Ezandan sonra eve döndük.

Kazasker efendi, arabaları savar savmaz, kimseye sorup danışmadan, hepimizden evvel içeriye daldı... Doğru odamı boylamış.

— Nefesimizi unutmıyalım, yatsıdan evvel aradan çıkaralım! diyerek yine okuyup üflemeğe girişti.

Yine koltuklarına girip aşağı indirdiler, evinin kapısına kadar götürdüler.

El çabukluğu marifet berdevam... Yastığın altında yine beş lira...

Kanarya: (Ticaretin yolunu bulduk, cebellezi etmeğe bakalım!) diyor, o billûr kahkahasiyle evin içini çınlatıyor.

25 Temmuz

Enişte, erkenden kapımı vurdu:

— Gülüm uyanık mısın? Haydi elmasım hep seni bekliyoruz, çabuk hazırlan... Beykoz'da paça yiyeceğiz, Karakulağın buz gibi suyunu içeceğiz, Yuşa hazretlerini de ziyaret eyliyeceğiz...

Onlar önde, biz arkada, evden çıktık; iki araba olup Büyükdereye geldik; vapurla Beykoza geçtik.

Köşedeki paçacıda paça yedikten sonra Karakulak yolunu tuttuk.

Bardak bardak buz gibi suyu içerken Ayşe hanım Karlisbat tozunu karıştırıyor, Kazasker efendi mide hapını yutuyor, hazım macununu yuvarlıyordu.

Ağaçların altında çayır, çimenlere serildik. Bir buçuk, iki saat kadar dinlendikten sonra, yine arabalara bindik, Yuşa tepesine vurduk.

Kanarya ağzını açarken Agavni bastırıyor, Agavni tutturürken Kanarya susturuyor:

— Tahtaya vuralım da kendi kendimize nazarımız değmesin; piyangoya şimdi konduk yavrum... Yaşasın kazasker efendi!..

— Kaç yıldır sakallı huvarda diye öttümse biriniz: he, haklısın! cevabını etmediniz... Yalan mı dermişim, sizin ile maytap mı edermişim?..

— Ayol bunak karı, dün yediğini unutuyorsun... Her sakallı bir mi? Çamsakızı da sakallıydı. Sakallı var, sakallıcık var, alık emeti!..

Nefes işi çarnaçar, bugün de akşam ezaniyle yatsı arasında kalmıştı. Bu akşamki üçüncü nefes idi. Yastığın altından beş lira daha aldık.

26 Temmuz

Kazasker efendi, sövüşler, dolmalar, helvalar yaptırmış.

Evvelâ Hidayetin bağına gittik; havasız ve kuytu olduğu için sıkıldık; Fırıldak bahçesine çıktık.

Ayağımızın altındaki cennet gibi manzarayı, kuşbakışı seyrede ede, hep birlikte yemek yedik.

Tuhaf değil mi, Topaçla anasından, beş gündür hiç haber yok; isimleri, cisimleri nabedit oldu.

Bir taraftan, yine biri mi görecek, bir hengâme mi kopacak diye kendimi kemiriyorum, üzüntümü Ayşe hanıma fıslıyorum.

— Adam sende, diyor, boş vesveseyi bırak, keyfine, zevkine bak!.. Pinponumuz, Salisbori kadar akıllı, kurnaz, adam; çürük tahtaya basar mı hiç?..

Daha fazla sabredemedim; enişteye işaret ederek bir kenara çektim; helecandan bittiğimi söyledim.

Öyle bir kahkaha attı ki...

Meğerse Topaç, Erenöğyündeki köşkte mahpus gibiymiş... Kaçacak yer bulamadığı için, oraya kapağı atmışmış... Anasiyle karısı bastırmışlar; evin içine kapamışlar, başında zangoç gibi bekliyorlar, kapı dışarı salıvermiyorlarmış...

Peşkirci başının oğlu ise İstanbulda bile yokmuş... Hicaz şimendifer yolu, bilmem hangi istasyona eriştiği için, donanma günü bir resmi küşat yapılacakmış... Mabeyin erkânından bir çok paşalar, hünkâr yaverleri Şama gönderilmişmiş... Çapkın oğlan da onların arasında imiş...

27 Temmuz

Ayşe hanımın dediği gibi, göbeğimiz sanki sokağa atılmış. Bir haftadır, Tanrının günü, sokak sürtüyoruz. Müddeti hayatımda buğünlerde eğlendiğim kadar hiç eğlenmedim. Apukorya zamanı, Beyoğlu sokaklarındaki maskaraların haline bayılırdım. Onları gölgede bıraktık.

Hayretlere seza olan cihet, hepimizden fazla kazasker efendinin teşneliği, elebaşı olup öne düşmesi, bu yaşta usanmak, yorulmak bilmemesi...

Bugün bentlere gittik. Valide bendinin kenarında yemek yedik; zurna, çiftenara, zillimaşa çaldırdık; kıpti kızlarını oynattık.

Günlerden çarşamba olduğu için ortalık tenha idi. Ayşe hanım aşka geldi; zurna taksim ederken gazel söylerdi; şarkılar, türküler okudu.

Enişte, kimseye sezdirmeden, galiba bir kenarda, gizliden gizliye bir kaç tek çekmiş, Agavniye de çektirmişti ki Kasap havası çaldırttı; Agavniyi yakalayıp, Kanaryayı da kaldırıp bir âlâ hora tepti.

Kazasker efendinin keyfine de had yoktu. Ellerini birbirine vuruyor, oturduğu yerde oynuyor.

Beşinci nefesi de aradan çıkardık.

28 Temmuz

Sultansuyuna gittik. Yine zurna çaldırdık; Kanaryaya gazel, şarkı söylettik; enişteye bile koşma, destan okuttuk.

Çok şükür nefes yarın bitiyor.

29 Temmuz

Bugün, Büyükdere çayırında, frenklerin Polo oyunlarını seydettik.

Hepsi birbirinden yakışıklı, birbirinden güzel, tığ gibi delikanlılar, gıcır gıcır keten gömlekleri, lâcivert pantalonları giymişler, pembe beyaz göğüslerini açmışlar, kar gibi kollarını sıvamışlar, atların üstünde, ellerinde uzun değnekler, küçücük toplara vurup beygirlerini dörtnala koşturuyorlar, atlatıyorlar, sıçratıyorlar...

Enişte:

— Yahu, işbu oyun, bizim cirit oyununun tarzı efrencisi... Elhak güzide ve mahir cündiler; seyri sezavarı temaşa, deyip en ilerilere sokuluyor.

Kanarya:

— Kaç senedir at cambazlarına gidememiştik; işte ayağımıza geldi, bedavasına seyrediyoruz. Hem de cambazların eciç bücücünü değil, aliyülâlâsını... Hamad halveti salaşın içinde, sıcaktan bunalarak ta değil; limonata gibi poyrazda, çayır çimen seyrederek.. diyor, eniştenin de önüne geçiyor. Agavni ise:

— Bunlar ne millettir? Kocakarı masallarında dinlediğimiz peri padişahlarının şehzadeleridir yoksam, Tiringin, İştaynın camekânındaki kuklaların makinelisidir? diye herkesi güldürüyor.

(Devamı var)

GRAFİKA
Tablet 0,50
Kalmet
Baş - diş - Omuz ve bel ağrıları, yanık ve kırıklarda ağrıyı hemen keser.

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

Genç Kız

RONA JAFFE

Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 83 —

Caroline, «Bilâkis,» dedi. «Çok severim.»

— «Locke Ober'i hatırladın mı?»

— «Tabii.»

— «Seni oraya senede ancak iki defa götürecek kadar param vardı.»

Caroline, «Geçmiş günleri hatırlamak ne kadar tuhaf,» diye mırıldandı. «Yaptıklarımızı, senin harcadığın parayı, cömertliğin beni ne kadar memnun ettiğini hatırlıyorum... Acaba şimdi o yerlere tekrar gitsek, yemekler bize o kadar pahalı gelir mi?»

Caroline:

— «Cronin'deki iki dolarlık biftekleri hatırlıyor musun?»

— «Evet... Oraya ancak binde bir gidebilirdik.»

— «Ya odamda çaldığımız şarkıyı: «Seni bir gün bulacağım?»

— «O plâğı durmadan çalardık değil mi? Fakat o şarkıyı söyliyemezdim, melodi bana bir haylı güç gelirdi. Fakat o parçaya, şarkıya bayılırdım! Mutlu plâkları sakladım, duruyorlar.»

Eddie, «Ben de öyle,» dedi. «Fakat onları çalmağa bir türlü cesaret edemedim.»

— «Ben de... Fakat senin mektubun geldikten sonra çaldım. O zaman seni kendime o kadar yakın hissettim ki... Yine piyano çalıyor musun Eddie? Sağ elin fevkalâdeydi doğrusu.»

Eddie, «Bazan çalışıyorum,» diye cevap verdi. «Arada sırada....»

Eddie, «Bazan çalışıyorum,» diye cevap verdi. «Arada sırada...»

— «Çalman lâzım!»

— «Partilerde filân çalıyorum. Hani herkes sarhoş olmağa başlayınca misafirlerden biri de piyanoya geçip tıngırdatmağa başlar ya, işte ben de öyle yapıyorum... Mahcubum da ondan.»

— «Sen hiç bir zaman mahcup değildin.»

Eddie, «Ama bu güzel bir mazeret,» dedi. «Mahcup veya... Üzgün... Herkes aradaki farkı nereden anlıyacak.»

— «Eddie... Sevgilim.»

Garson yemeği getirmişti bile... Fakat Caroline yine yemek yiyecek halde olmadığını anlamıştı. «Yiyemiyeceğim,» dedi.

Eddie gülüyordu. «Ben de öyle. Burada bir hafta kaldığım takdirde galiba açlıktan öleceğiz.»

Caroline, «O zamana kadar birbirimize alışırız,» diye evap verdi. «Bütün bunlar çok... Yeni... Harikulâde....»

Şarap içtiler, birbirlerine bakarak güldüler, masanın altında elele tutuştular. Eddie, «Evet, bütün bunlar çok yeni,» dedi. «Fakat sen daima benim hayatımın mühim bir parçasıydın. Bana sanki seninle evlenmişiz gibi geliyor. Hatta birlikte büyümüşüz zehabına da kapılıyorum. Çocukken beraber oynadığım, kızdırdığım, büyüyünce de âşık olduğum kızsın sen...»

Caroline, «Biliyorum,» diye gülümsedi, «Seni o kadar iyi tanıyorum ki... Dünyada yegâne tanıdığım insan sensin.»

— «Öyle mi? Halbuki tanıştığımız zaman o kadar küçüktün ki... On yedisinde miydin, on sekizinde mi?»

Caroline sevgiyle sordu. «Bu o kadar mühim mi?»

— «Değil sevgilim. Hiç de değil.»

— «Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevemiyeceğim.»

Eddie, «Ben de sevemem,» dedi.

— «Peki, ne yapacağız?»

Eddie, «Bir çaresini bulacağım,» diye cevap verdi. «Sen her şeyi bana bırak.»

Yemeklerini yedikten, daha doğrusu bir sürü şey ısmarlayıp, hepsinden bir lokma alıp bıraktıktan sonra, Caroline'in apartmanına gittiler. Orada divana oturup o eski cızırtılı Noel Coward plâklarını dinlerken, Üniversitede çekilmiş resimlerine bakıp, o ilk âşık oldukları senelerdeki hallerine güldüler. Biraz konyak içtiler ve sonra birbirlerine yine sımsıkı sarılmış olduklarını farkettiler. Sanki o üç senelik ayrılık ve yalnızlıktan sonra aralarında bir santim açıklığın bulunmasını bile istemiyorladı. İşin garibi, Üniversitedeyken, aralarında öpüşmeden daha da samimi şeyler geçmiş olmasına rağmen, şimdi birbirlerinden çekiniyorlardı. O kadar ayrı kalmışlardı ki, aralarına ne de olsa yine bir yabancılık girmişti. Fakat daha da mühimmi, onları birbirinden bu şekilde uzakta tutan Eddie'nin karısının hayaliydi. Bir kenara atılamıyacak, hemen halledilmesi lâzım gelen bir meseleydi bu. Eddie sanki başka dünyalardan gelen geçici fakat orada kalmak isteyen bir misafirdi.

Başını Eddie'nin omuzuna dayamış ve gözlerini de kapamış olan Caroline, «Herhalde karısına sinirlendiğimi zannediyor,» diye düşündü. «Hakkı da var. O kadından nefret ediyorum.»

Saat onbirde Eddie ayağa kalktı. Saatine bakarak, «Sevgilim,» dedi. «Senden ayrılmak istemiyorum, fakat gitmem de lâzım. Bir iki tanıdığa kendileriyle içki içeceğimi vadettim. aZten New York'a da onları görmeğe geldim. Bu gece tiyatroya gideceğimi söyliyerek onları atlatmağa çalıştım, fakat «Tiyatrodan sonra gel de bir iki kadeh içki içelim,» dediler. Ben de red edemedim tabiî.»

— «Ya...»

Eddie güldü. «Bana gördüğün piyeslerden birinin mevzuunu çabucak anlat. Sorarlarsa rezil olmıyayım.»

Caroline üzüntüyle, «Ben de seninle gelebilseydim,» diye mırıldandı.

— «Ah, keşke.»

Caroline Eddie'ye sarıldı. «Bu hayatımın en mesut günü. Böyle bir günü hayalimde bile canlandıramazdım.»

Eddie onu öptü. «Seni yarın göreceğim. Öbür gün de... Daha öbür gün de... Sana sabahleyin telefon ederim, öğle yemeğini beraber yeriz.»

— «Olur.»

— «Akşam yemeğini de.»

— «Evet.»

Eddie, «İnsanlar neden daima bir şeyler yemek için toplanırlar?» diye sordu. «Bunu hiç düşündün mü? Ya kokteyl, ya öğle veya akşam yemeği veya çay için buluşurlar. Daima, daima bir şeyler tıkınmak için.»

Genç kız güldü. «Ama bir birşey yemiyoruz.»

— «Orası öyle. Demek ki biz ahbap canlısı insanlar değiliz.»

— «Daha iyi ya.»

— «Seni seviyorum, Caroline.»

— «Ben de seni, Eddie. Geri geldiğine o kadar memnunum ki.»

Eddie gittikten sonra Caroline ne kadar yorgun olduğunu farketti. Üç sene içerisinde, o günkü kadar çok şey olmamıştı. Yüzünü yıkarken, Eddie ile evlendikten sonra onunla birlikte iş ziyaretleri yapmanın ne kadar hoş olacağını düşündü. O zaman böyle yapayalnız, beklemiyecekti. Gizli sevgili olmak ne de güç şeydi. Bu Caroline'in yapabileceği bir şey de değildi üstelik. Fakat yakında her şey düzelecek, Eddie ile evlenecek, o zaman saklanmasına da lüzum kalmıyacaktı... «Yatıp uyumalı,» diye düşündü. Ertesi günü Eddie ile buluşacaktı, bu da her şeyden mühimdi tabiî.

Ertesi günü öğle yemeği için tekrar Eddie'nin otelinde buluştular. Genç adam kapıyı açıncaya kadar Carolinein kalbi yine aynı heyecanla çarptı durdu. Fakat o gün buna yeni bir şey daha ilâve edilmişti: Her şeyin yolunda olduğunu bilmenin verdiği saadet. Eski günlerde, Eddie'nin canı sıkıntılı olduğu zaman bile Caroline yine ona söyliyecek bir şeyler bulabilirdi. Onların konuşmıyacakları, bahsetmiyecekleri hiçbir şey yoktu. Fakat şimdi genç kız bu vaziyetin değişmiş olduğunu anlıyordu. Eddie'nin ona açmadığı, açmak istemediği iki mevzu vardı: Karısı Helen ve kızı. Caroline çocuğun resmini görmeyi o kadar istiyordu ki. Fakat bunu söylemekten, bu arzusunu izhar ettiği takdirde Eddienin kızının resmini göstermemesinden korkuyordu. Eddie'nin kızı... O, Caroline'ni kızı da olabilirdi... Nihayet dayanamıyarak, «Kızın sana benziyor mu?» diye sordu.

— «Hem de nasıl. Zavallı.»

— «Ya...» Caroline sorduğuna pişman olmuştu, zira kalbindeki eski yara açılmış, sancımağa başlamıştı. Çocuğun Eddie'den hiçbir şey almamış olmasını, tamamiyle Helen'e benzemesini tercih ederdi. O zaman içinde bu garip arzu ve hasret de uyanmazdı.

Eddie, «Sana birşey vermek istiyorum,» dedi. «Sokağa çıkıp biraz dolaşalım mı?»

— «Olur. Ne vereceksin bana?»

— «Mânalı ve daimî birşey... Ne olduğunu henüz ben de bilmiyorum. Bir dolaşalım bakalım.»

Birbirlerine dokunmadan, yanyana Beşinci Caddeden aşağıya inmeğe başladılar. Bu parlak öğle saatinde, onları görenler büro arkadaşı olduklarını zannedebilirlerdi. Daha mânalı, daha heyecanlı birşey yapmağa gittiklerini, bu sırrı bilmesi, Caroline'in kalbini saadetle doldurdu. Durmadan tebessüm ediyordu, kendini tutmasa kahkaha bile atacaktı. Sokaktan geçenlerin farkında bile değildi. Yanında yürüyen Eddie'den başka her şey vuzuhsuzlaşmış, şeklini kaybetmişti.

Eddie bir mağazanın kapısında durdu. «Burası hoşuma gitti.» Caroline'i kolundan tutarak içeri soktu. Bir müddet lâvantalar sürmüş olan müşterilerin arasında dolaştılar. Sonra Eddie hakikî mücevherler, kıymetli taşlarla süslenmiş yüzükler, bilezikler ve altın iğneler teşhir edilen tezgâhın önünde durakladı. Gülerek, karşıda eşarp satılan yeri işaret etti. «Çabuk, sen oraya git,» dedi.

— «Yine mi?»

— «Sana sürpriz yapmak istiyorum.»

Caroline o kadar mesuttu ki, kendini bir çouk gibi hissediyordu. O anda çoktan kaybolan o hissi, hediyelerin sihirli şeyler olduğuna dair o çoukça inancı tekrar duymağa başlamıştı.

—Eşarplara bakarmış gibi yapıyor, bir taraftan da usullacık Eddie'yi gözetliyordu. Ne kadar da yakışıklıydı? Uzun boylu, atletik yapılı... Onun her şeyinin böyle hoş olması inanılmıyacak bir şeydi âdeta. Caroline Eddie'ye her bakanın böyle düşüneceğine de inanıyordu. Diğer kadınlar da muhakkak ki onun sevgilisine hediye almakta olduğunu anlıyacaklardı. Zira cam vitrinin üzerine eğilmiş olan genç adamın yüzünde müthiş bir memnuniyet vardı. Caroline dua edermiş gibi gözlerini kapıyarak kendi kendine, «Bana bir yüzük al», diye fısıldadı. «Bunun nişan yüzüğü olması da şart değil. Basit bir şey bile kâfi. Evleninceye kadar kimse de nişanlı olduğumuzu anlamaz. «Sanki senelerdenberi yüzük takıyormuş da, birdenbire onu kaybedivermiş gibi parmağı sızlamağa başlamıştı. «Yalvarırım... Bir yüzük...»

Nihayet Eddie yanına gelerek, yavaşça onun koluna dokundu. «Süslü kâğıtlara sarmalarına müsaade etmedim,» diye fısıldadı. «Bir yere gidelim de, tak.»

Sokağa çıkarak parka doğru ilerlemeğe başladılar. Caroline ile Eddie birbirlerine sokularak bir ağacın altına oturdular. Genç adam elini ebine sokarak, ufacık mukavva bir kutu çıkardı ve bunu Caroline'e verdi.

Genç kız eldivenlerini çıkardıktan sonra kutunun kapağını açtı. Üstte ine bir pamuk tabakası vardı. Caroline bunu kaldırdı. Alttaki pamuk tabakasının üstünde incecik bir zincire takılı, mini mini altın bir kalp parlıyordu.

— «Ah...» Genç kız hediyeye bayılmıştı, zira bunu ona Eddie veriyordu, üstelik kalp biçimiydi ve sevgilisi bunu kendi eliyle seçmişti. Buna rağmen caroline garip bir hisse de kapılmıştı. Zira kutudaki David Wilder Savage'in geçen Noel Gregg'e verdiği kalbin aynıydı. Zavallı Gregg de o zaman bir yüzüğü hayal edip durmuş, sevgilisinin ona böyle bir şey alacağını ummuştu. Ama saçma bir histi bu. Caroline, «Sevgilim,» dedi. «Çok teşekkür ederim.»

(Devamı var)

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

KUÇEROYA KARŞI

29

O SABAH OSMAN KÖYLÜLERLE KONUŞUR...

KİM ŞEHRE İNMEK İSTER? FADİĞE HEDİYE ALDIRACAĞIM..

BEN GİDERİM OSMANO.

PEK ALÂ, SEN GİT. AKŞAMA BANA UĞRA ALACAĞIN ŞEYLERİ SÖYLEYEYİM. YARIN SABAH DA YOLA ÇIKARSIN.

KAHPENİN DÖLÜ FADİK. KUÇEROYA HABER EDEYİM DE GÖRÜRSÜN SEN.

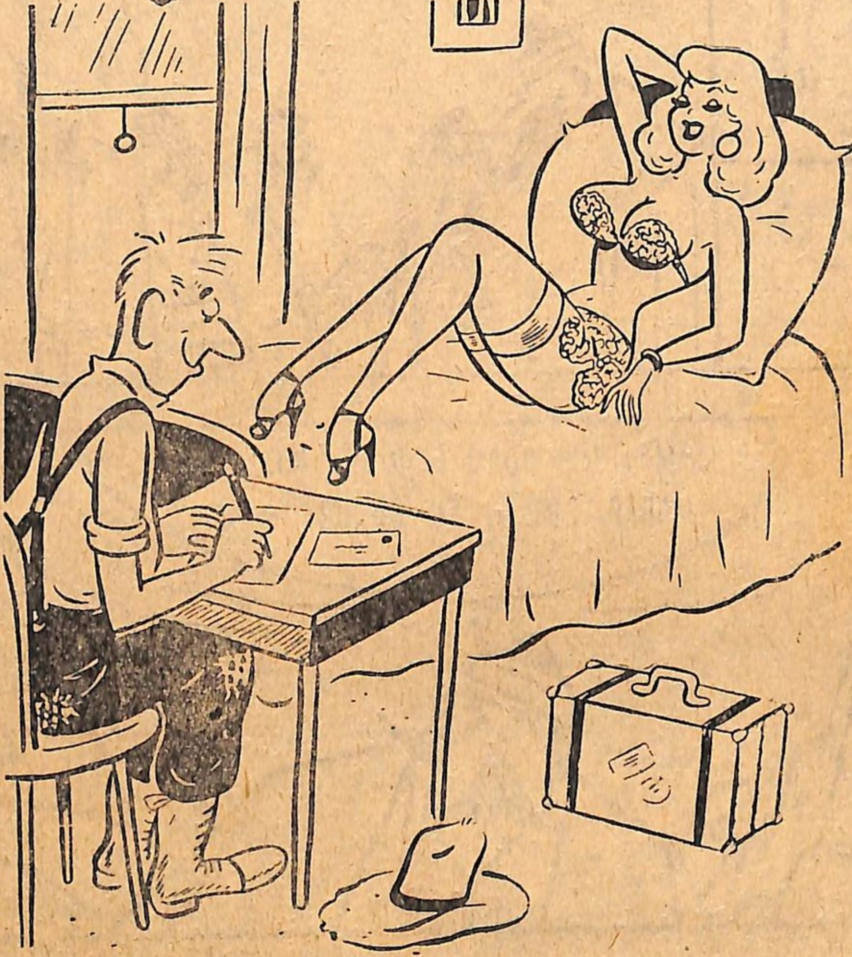
FADİKLE ARAMIZDAKİNİ DUYARSA BU SEFER TEMELLİ AĞIMA DÜŞER KUÇERO HAYDUTU...

FETTULLAH KÖYÜN TEK GEÇİT YERİNDE SABAH AKŞAM NÖBET TUTMAKTADIR..

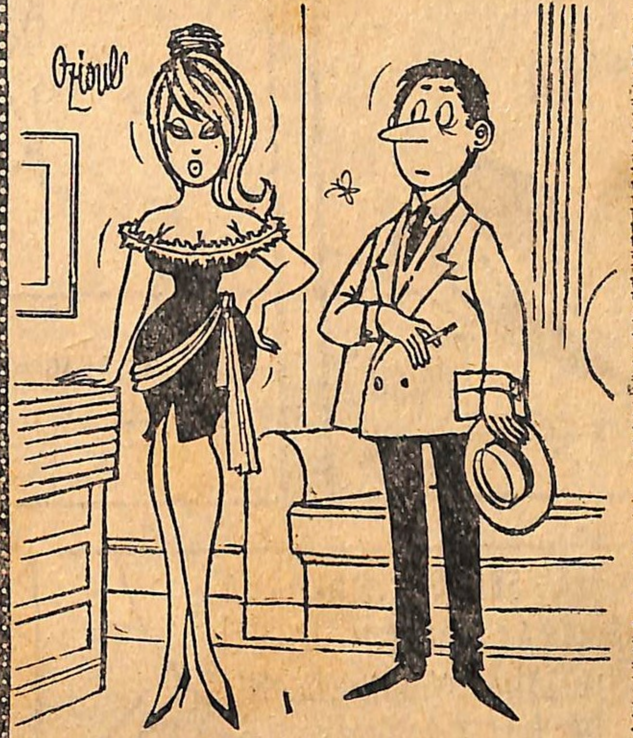
FADİK, GEL BUGÜN BERABER YÜZMEĞE GİDELİM.

DEVAMI VAR

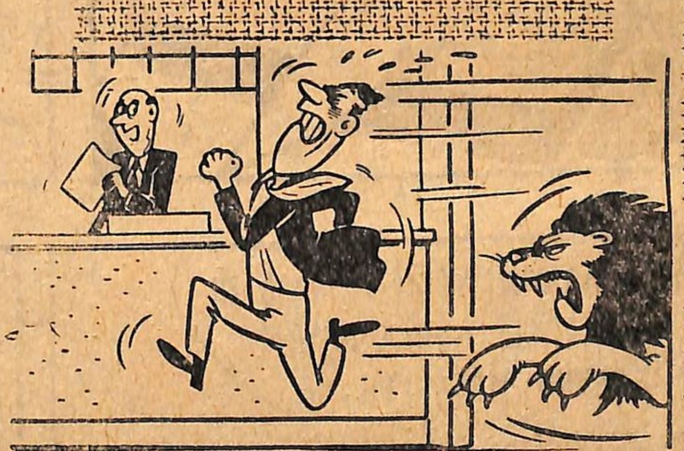
dünya karikatürleri

"—BABACIĞIM, NİHAYET BEŞ YIL SONRA SANA YAZMAYA DEĞER BİRŞEY BULDUM!"

—OLGA SEN BENİM ATEŞİMSİN!
—DEMEK KÜL OLMAYI GÖZE ALDIN!

—MAŞALLAAAH... ON YILDIR İLK DEFA VAZİFENİZE VAKTİNDE GELİYORSUNUZ!

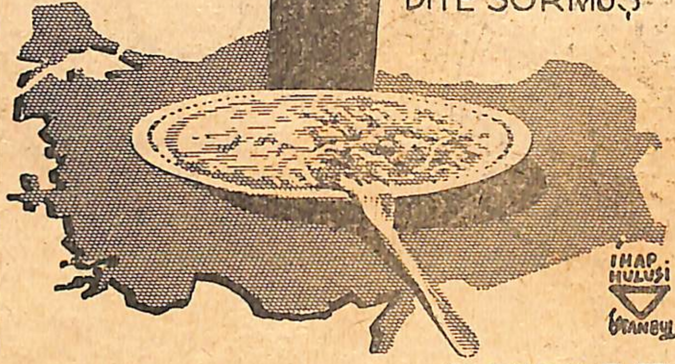
—USLU DURURSAN SANA BÖYLE BİR ANNE ALACAĞIM...

—KOCAN MI?
—EVET... SABAHTAN AKŞAMA KADAR BÖYLE TEMBEL TEMBEL OTURUR!..

18
3

YEMİŞ TE

HALİS TÜRK MAKARNASI PİYALE

Reklâmcılık 1400 - 92

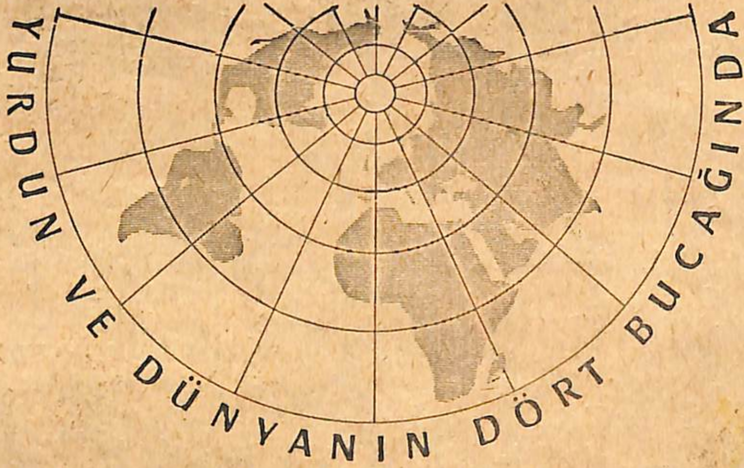
YAZ
ÇEKİLİŞİNDE
BİR TALİHLİYE
100.000
LİRA
CEM'AN
250.000
LİRALIK PARA
İKRAMİYELERİ

KÜLTÜR YAYIN 12

TÜRK TİCARET BANKASI

Reklâmcılık - 1596 - 94

REKLÂMLARINIZ İÇİN

YURDUN VE DÜNYANIN DÖRT BUCAĞINDA

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul

Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler	Dış Muhabirler	
İstanbul	A. B. D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir		İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın - 3699 - 93

1963 YILINDA

APARTMAN
DAİRELERİ
ve
ZENGİN PARA
İKRAMİYELERİ

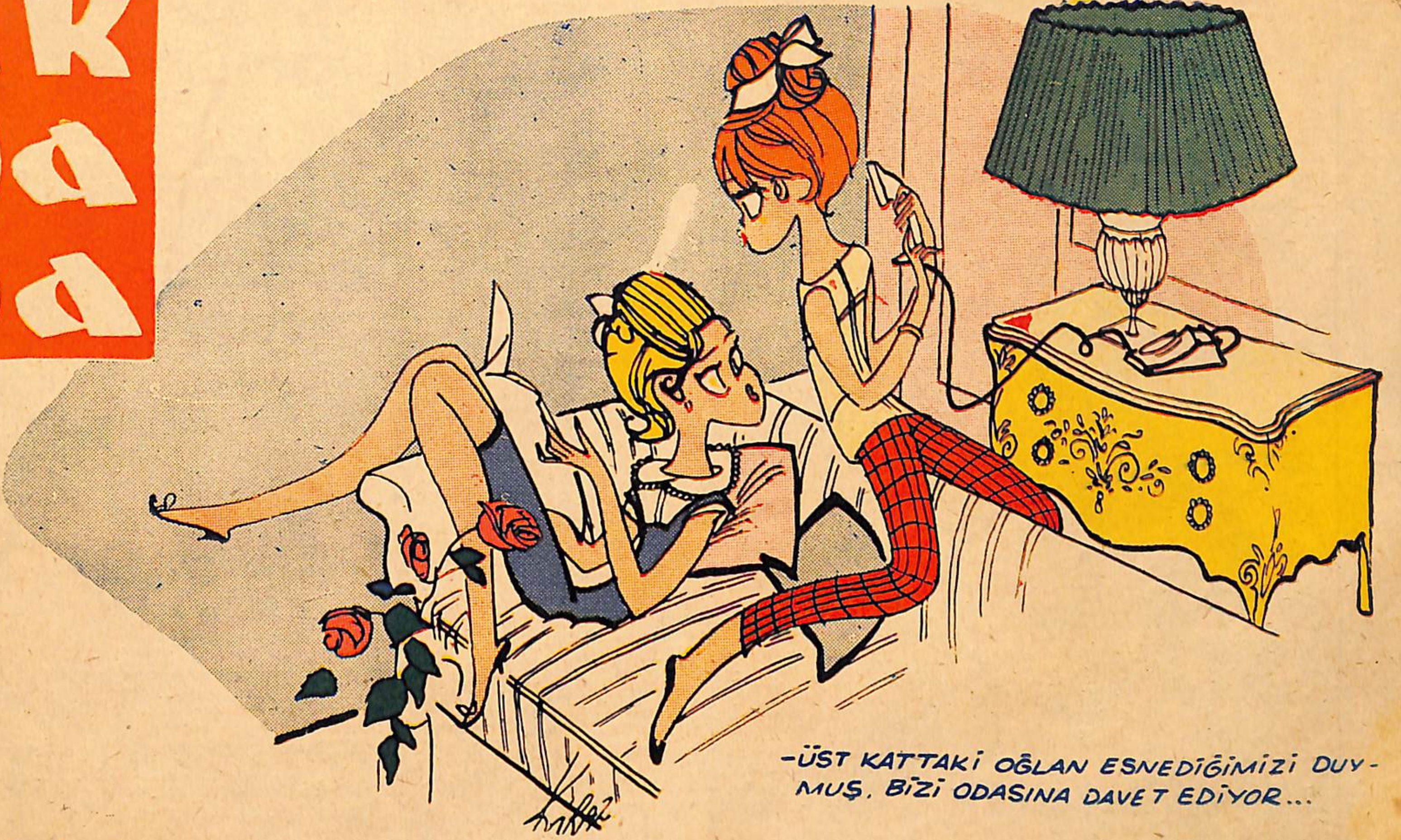
AKBANK

Vadeli her 100, vadesiz her 200 liraya ayrı bir kur'a numarası

Ak. 95

Akbaba

İkizlere takke

-ÜST KATTAKİ OĞLAN ESNEDİĞİMİZİ DUYMUŞ. BİZİ ODASINA DAVET EDİYOR...

-Bu GÖRÜLMEMİŞ BİR ŞAPKA: SALYANGOZ MODELİ!

-ORDAN TUTMA... BURDAN TUTMA... PEKİ, NERESİNDEN TUTAYIM?